

FAŞİST DARBENİN 6 YILI

Hatırlanacağı üzere, 12 Eylül 1980 günü bir darbeye iktidarı gasbeden militarist türk generalleri, parlemen-toyu dağıtarak askeri faşist bir diktatörlük kurdular. Peş-peşe yayınladıkları emirname-lerle tüm yerlerde (yetkile-ri genişletilmiş) sıkıyönetim ilan edildi. Her türlü demok-ratik hak ve özgürlükler yok edildi, grevler yasaklandı. DİSK, TÖB-DEK ve diğer de-mokratik kitle örgütleri kapa-tıldı, yöneticileri tutuklandı, sosyalist, devrimci ve yurtse-ver yayın organları yasaklan-dı, burjuva basınına sansür kondu. Bir avuç tekelci ve ge-neralin dışında tüm kitlelere politika yasaklandı. Yüzbinler-ce devrimci yurtsever kişi göz altına alındı, tutuklandı, işkenceden geçirildi. Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafında faşist toplama kampları ku-ruldu. Askeri mahkemeler, tehdit ve şantaj dolu düz-mece iddianameler hazırlandı, ağır cezalar yağdırılmaya baş-ladı. Sistemli bir şekilde sür-dürülen işkencelerde ve idam sehpalarında yüzlerce devrimci şehit edildi.

Ama, faşizmin tüm iğrenç baskı ve işkenceleri amacı-na ulaşamadı. Askeri toplama kampları insanlık onurunu yükseklerde tutan, faşizme boyun eğmeyen devrimciler-in direnişlerine sahne oldu. Di-yarbakır ve daha birçok zin-danlarda Kürdistan halkının ulusal devrimci davasını yü-celten, hayatlarını faşizme karşı dışa dış bir kavgayla fe-da eden yiğit yurtseverler ul-usal kurtuluş savaşımızın birer simgesi oldular.

'Demokrasiyi kurtarmak' iddiasıyla geldiklerini ileri sü-ren faşist generaller bir sü-re sonra siyasi partileri de ka-pattılar ve yöneticilerine on

yıl süreyle politika yapma yasağını getirdiler. Ancak bundan sonra burjuva parti-lerinin şeflerinde bazı homur-danmalar başladı. Ozamana kadar bazı sol hareketler de rejime faşist demiyerek ge-nerallerin verdikleri söze kan-dılar. Ama cunta kimseyi af etmedi ve kendisine karşı o-lan tüm muhalefeti safdışı ederek devleti baştan aşşağı-ya yeniden örgütlemeye ve biçimlendirmeye koyuldu. TRT, yargı ve üniversite ö-zzerkliği kaldırıldı. Devlet De-netleme Kurulu, Milli Güven-lik Kurulu, Kensey, Cumhur-başkanlığı ve Genel Kurmay parlamentonun üstünde birer diktatörlük aracı haline geti-rildi. DGM, Olağanüstü Hal Ya-saları ve daha birçok önlem-lerle devlet aygıtı daha otorite ve baskıcı duruma geti-rildi. Bundan sonra da geri-ci 1982 'anayasa'sı halkları-mıza dayatılarak cuntanın ba-şı Evren Cumhurbaşkanı ilan edildi ve diğer diktatörlük a-raçları yasayla kurumlaştırıl-dı.

BAZI EKONOMİK SONUÇLAR

Faşizmin sivri ucu işçi sınıfı ve Kürdista'na yö-neldi. Bu amaçla cuntanın ilk işi, işçi ücretlerini dondur-mak, kazanılmış tüm hakla-rı geri almak ve ekonomi ile ilgili kararları tekelci burju-vazinin örgütlerine bırakmak ve Kürdistan halkının üzerine yürümek oldu. Bu nedenle cuntadan en fazla zarar gören işçi sınıfı ve Kürdistan halkıdır.

Enflasyon süreklilik kazan-dı. Artan fiyat artışlarına kar-şılık işçi ve emekçi ücretle-ri düşmeye devam etti. Son 6 yılda işçi ücretlerinde ger-çek düşme %50'yi aşarak

1975 yılı düzeyinin altına düştü. Buna karşın tekeli-ler kârlarını aynı yıllarda, onlarca kat arttırarak en iyi dönemini yaşadılar.

Büyük tekellerin sözcüleri enflasyonun gerçek nedeni o-larak işçi ücretlerindeki artı-şı ve dünyada artan petrol fiyatlarını göstermeye çalıştı-lar. Buna dayanarak işçi üc-retlerini dondurdular, dünya-da petrol fiyatları düştü ama, enflasyon yine de artmaya de-vam ediyor. Bu da gösteriyor-ki, ekonomik bunalım, tekel-lerin aşırı kâr hırsından ve ser-mayeyi yoğunlaştırmak iste-mesinden kaynaklanıyor.

Faşist cunta, işçiler ve e-mekçiler üzerinde bu kadar baskı, katı iş kuralları, yoğun sümürü ve kitleleri sefalete itmesine rağmen ekonomik bunalımı atlatamadı. Hayat pahalılığı, açlık ve yoksulluk kol geziyor. Son 6 yılda top-lam işsiz sayısı 3 milyon ar-tarak 4,5 milyonu buldu. Bu rakam toplam işgücünün %21 gibi bir oranını oluşturu-yor. Türk parasının değeri dış paralara karşı her gün düşmeye devam ediyor. Ve nerede duracağı belli değil. Türkiye'nin dış borcu 30 mil-

yar dolara yaklaşıyor ve yılda 3,5-4 milyar dolar dış borç ödeme yükümlülüğü altına giriyor. Yatırımlar azaldı, orta sınıflar iflase sürüklendi.

Bundan sonra da hangi bur-juva hükümeti gelirse gelsin, uygulayacakları ekonomik politikalar bunalımı atlata-maz. Çünkü Türkiye'nin eko-nomik bunalımının temel kay-nağı yapısalıdır. Dünya kapi-talist ekonomisiyle bütünleş-me sürecine giren geri ve ba-ğımlı bir sanayiye sahip Tür-kiye, IMF'nin egemenliğine girerek sürekli bir dış borç-lanma yoluna girdi. Bu yol-dan geriye dönüş ve ekono-mik düzlüğe çıkması kapi-talist düzende mümkün de-ğildir. Emperyalistleşme çabala-rının önünde engeller var. Dış pazar bulamıyor. Bu neden-le tüm gücüyle sömürgesi olan Kürdistan'a ve işgal altında tut-tuğu K. Kıbrıs'a yükleniyor.

Sömürgeci-tekelci ilişkiler ülkemizin zenginlik kaynakla-rını soyuyor, üretici güçlerin gelişmesini engelliyor. Kürdis-tan ekonomisi yıkıma uğrati-larak sömürgeci-tekelci burju-vazinin ihtiyaçlarına göre bi-çimlendiriliyor. Son yıllarda

Devamı sayfa 11" de

TSK MK'nin, organ ve üyelerine iletildiği genelgenin bazı bölümlerini, taşıdığı tarihi önemden ötürü okurlarımıza sunmayı gerekli gördük.

Hêviya Gel Redaksiyonu

TÜM ORGAN VE ÜYELERE

Bilindiği gibi KİP-GBK ve TKSP- Roja Welat, yayınladıkları 'Birlik Deklerasyonu' ile Teverga Sosyalist a Kurdis-tane çatısı altında birleşmeye karar verdiklerini açıklamış-lardı. Buna bağlı olarak yürütülen örgütsel birleşme çalış-maları da sonuçlandı. Ve TSK Merkez Komitemiz, tarihi öneme sahip ilk toplantısını yaptı. Ülke, bölge ve dünyadaki durumu değerlendiren Komitemiz, düşmana karşı savaşın geliştirilmesi ekseninde ideolojik-politik birliğe pekiştiril-mesi ve örgütsel insanın sağlamaştırılması için gerekli karar-lar aldı. Önüne somut hedefler koydu.

Devamı s. 5'te

İşçiler, emekçiler, yoldaşlar!

Hêviya Gel'in ilk sayısı elinize geçiyor. Hêviya Gel'in türkçesi halkın umudu demektir. Ancak O'nun anlam ve önemini, devrimci süreçteki yerini, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük savaşımındaki işlevini, bununla tanımlamaya çalışmak doğru değildir. Çünkü O, esas anlamını, çıkışını belirleyen nedenlerde, seslendireceği politik perspektiflerde, izleyeceği yayın politikasında ve bu öğelerin diyalektik bir bütünlük halinde yaşamla bağlantılarını kurulmasında bulacaktır. Ki O'nun, gerçek anlamda halkımızın umudu oluşunu karakterize edecek olgular da bunlardır. Bu bakımdan çıkarken, bu unsurları ana hatlarıyla ama kısa ve öz bir biçimde özetleyerek Hêviya Gel'in doldurmakta olduğu boşluğu, açtığı yeni çığır ve üstlendiği tarihi sorumluluğu yerli yerine oturtmak gerekir.

Herşeyden önce Hêviya Gel, geçmişin derinliklerine, bunalım sürecinin nedenlerine yönelen köklü eleştirel yaklaşımların yarattığı devrimci birikimlerin bir ürünüdür. Bu nesnel gerçeklik, aynı zamanda O'nun çıkışını hazırlayan temel bir faktördür. Ancak Hêviya Gel, bunun yanı sıra söz konusu eleştirel yaklaşımların yapılarında geliştirdikleri çözümlerle de bir ifadesidir. Çünkü O, yıllardır 'birlik' adına işçi sınıfımızın, halkımızın saf ve temiz duygularını sömüren baskıcı tüccarlarına karşı, somut ve tarihli bir adımı seslendiriyor. Kitlelerin özlem ve istemlerine bugün için alternatif düzeyde olmasa bile güçlü bir yanıt veriyor. Devrimci ve yurtsever hareketi tehdit eden çürümeye, kokuşma ve sacratmalara inat, bunalımdan çıkış yolu gösteriyor. Özverinin cisimleştirdiği onurlu ve örnek bir davranış simgeliyor. Dolayısıyla Hêviya Gel, devrimci sürecin ilerleyişini hızlandırıyor, onu geriye çekmek isteyenlerin hayal dünyalarını yıktıyor ve kimilerinin paslı silahlarını ellerinden alıyor. Daha da önemlisi O, Kürdistan devrimci ve yurtsever hareketinde yeni bir dönemin kapılarını aralıyor.

Diger yandan Hêviya Gel'

ÇIKARKEN

in çıkışı, sömürgeci faşist diktatörlükle Kürdistan halkı, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınları arasındaki savaşımın dinamik değişimlerin yer aldığı bir döneme rastlıyor. Sapla saman yoğun bir biçimde ayrışıyor. Yığınların artan baskıcı burjuvaziyi zorluyor. Zorlanan burjuvazi iktidarını sürdürmek, 'misaki milli' sınırlarını korumak için çok yönlü oynuyor. Sosyalist, devrimci ve yurtsever güçleri ise, ciddi sınavlar bekliyor. Bu durum, Hêviya Gel'in kapılarını araladığı dönemin özgün yapısından kaynaklanan güçlükleri, daha bir göze batırıyor. O'nun omuzladığı görevlere bambaşka bir anlam kazandırıyor, yükünü daha da ağırlaştırıyor. Ayrıca buna, O'nun yüklendiği ikili görevin (kadrolara ve kitlelere yol gösterme ve seslenme görevinin) beraberinde getirdiği zorluklara da eklemek gerekir.

Ancak Hêviya Gel, bu ve buna benzer güçlüklerin yanı sıra zorlu bir silaha sahiptir: 'Birlik Deklerasyonu'nda ifadesini bulan ideolojik-politik çizgi. Kuşkusuz 'Birlik Deklerasyonu'nda belirlenen ideolojik-politik ilkeler, açılmaya, teorik tezler haline getirmeye muhtaçtır. Ve bunda Hêviya Gel'e önemli bir görev düşüyor. Üstlendiği sorumluluğun büyüklüğünü kavrayan Hêviya Gel, bu onurlu görevin üstesinden gelecektir. Kaldı ki söz konusu ilkelerin doğruluğu ve duruluğu, O'nun bu işlevi yerine getirmesini kolaylaştıracak, O'na güç katacak ve O'nun saygınlığını artıracaktır.

Ne ki, ideolojik mücadele ve yetkinleşmede önemli bir araç işlevi görececek olan Hêviya Gel'in görevini, sadece bununla sınırlanamak gerekir. Çünkü O, herşeyden önce burjuva ideolojisine karşı savaşımın kesin üstünlüğü sağlamak, sömürgeci ideolojinin etkilerini kırmak durumundadır. Marksizm-leninizmin evrensel planda burjuva ideolojisine karşı sağladığı üstünlüğe rağmen bu kaçınılmazdır. Çünkü hayatın her alanında işçi sınıfı, ulusal ve sosyal kurtuluş güçleri ile emperyalizm

ve gerici güçler arasında kıyasıya bir savaş var. Ve her ülkenin özgül koşullarına göre biçimlenen bu savaş, bilimsel dünya görüşünün evrensel birikimlerini hovardaca harcamakla kazanmak mümkün değildir. Çünkü bu savaşın kazanmanın temel şartı, marksizm-leninizmi ülkenin somut koşullarına doğru ve yaratıcı bir şekilde uyarlamak elde edilen bulguları, ulusal kurtuluş savaşımızın tarihsel deneyimleri ve bizatihi yaşamla bağlantılı bir biçimde ele almak ve bunu sürekli geliştirmektir. Ancak böyle bir yaklaşımla, sömürgeci ideolojinin etkileri kırılabilir, onun kat kat üstün olan propaganda olanaklarına karşı ideolojik üstünlük sağlanabilir, sömürü mekanizmasının çirkin yüzü gereği gibi teşhir edilebilir.

İkincisi Hêviya Gel, küçük burjuva reformist' sol' tekter ve ideolojik ekseni 'milyetçilik' olan görüşlerle cebelleşmek, bu görüşleri etkisizleştirmek görevi ile karşı karşıyadır. Hêviya Gel, bu görevin yerine getirilmesinde, ideolojik mücadelenin politik dostluk zemininde tutulması konusunda ısrarlı olacak, ilkel, duygusal ve seviyesiz tartışmalara itibar etmeyecek; devrimci-yurtsever güçler arasında canlı bir diyalog ve yapıcı bir tartışma ortamının yaratılması için azami çaba harcıyacaktır. Ancak O, ideolojik mücadeleyi duygu ve ihtiraslarına, dar grupçu çıkarılara alet edip süreci bulanıran eğilimlere, ideolojik savaşım ile politik dostluğun diyalektik bağını kavramıyanlara karşı da ilkeli ama acımasız bir mücadele sürdürecektir.

Üçüncüsü ve daha da önemlisi Hêviya Gel, toplumsal gelişmenin hızlı akışına uygun olarak sürekli bir biçimde kendisini yenilemek yeni ve ileri fikirlerin yaşamla bağlantısını kurmak zorundadır. Bu, hem ideolojik yetkinleşmenin teminatıdır; hem de merkez organı olarak O'nun, kadroları silahlandırması, onlara yol göstermesi ve kitlelere etkin

bir şekilde seslenebilmesi bakımından önemlidir. Hatta O'nun kollektif bir propagandist ajitatör ve kollektif bir örgütleyici olabilmesi de, bir yönüyle buna bağlıdır. Ki devrimci bir yayın organı açısından sadece bu ilkenin yaratıcılıkla hayata geçirilmesi başlı başına bir olaydır. Ve bu konuda, — kimilerinin yaptığı gibi — çok şey yazmak mümkündür. Ancak bizim için gerekli olan, bilinen şeyleri tekrarlamak değil; bu ilkenin özüne uygun yaratıcı, araştırıcı, gerçekçi ve örgütleyici bir anlayışı esas almak, ideolojik çalışmalarımızı hayatın canlı pratiği içinde sorgulamaktır.

Açıktır ki bu, yayın politikasıyla yakından ilintilidir. Ve Hêviya Gel'in seslendirdiği politik perspektifler bakımından güçlü bir silaha sahip olması ne kadar önemli ise, bu silahın sürekli atışa hazır hale getirilmesi, yerinde, zamanında kullanılması ve ustaca hedefe isabet ettirilmesi de bir o kadar önemlidir. Bunu belirleyen ise, yayın politikamız olacaktır. Bu bakımdan Hêviya Gel, yayın hayatında keyfi, göstermelik ve politikamıza gölge düşürücü art niyetli 'tartışmalara' yer vermeyecektir. Ancak O, teorik tezlerimizin geliştirilmesinde, yaşamın öne çıkardığı pratik sorunların çözümlemesinde, kadroların, okuyucuların, hatta kitlelerin tartışma, eleştiri ve katkılarına da muhtaçtır. Kaldı ki, ideolojik alanda yetkinleşmenin sağlanması ve giderek üstünlüğün elde edilmesi önemli ölçüde, araştırma ruhunu geliştirici enerjik ve yaratıcı çalışmanın, açıklık ve gerçekçilik ilkesini esas alan canlı bir tartışma ve eleştiri ile beslenebilmesine bağlıdır. İşte yaygın politikamızın biricik ilkesi de budur. Hiçbir kadro, hiçbir sempatizan ve hatta herhangi bir okuyucudan gelecek gerçekçi eleştiri ve tartışma istemi gözardı edilmeyecek; tersine olanaklar ölçüsünde değerlendirilecek, onlardan yararlanılacaktır.

Hêviya Gel'i yaşatmak ve güçlendirmek tarihi bir gerektir. O'nun sesini, yığınların sesi yapmak için ileri!..

Hêviya Gel Redaksiyonu

BI DERKETINÊ RE

Geli karker, xebatkar û hogiran!

Hejmara Hêviya Gel a yekemîn digije destê we. Lê bes divê mirov li ser mana Hêviya Gel raneweste. Mane, giringi, ci û vatînyên Wê yên ku di pêvajoya şoreşgerî û di tekoşîna serxwebûn û azadiya Kurdistanê de, bes bi navê kovarê ve girêdan ne rast e. Ji ber ku di bîngehê xwe de, Ew, mana xwe ji sedemên derketina xwe, ji dengdana perspektivên politika xwe, ji şopa politika xwe ya weşanî û bi van taybetiyên xwe yên diyalektîkiyên tevî ve dê mana xwe ji jiyane bigre. Ew hêviya gelê me qerekerîze dîke; ji wan taybetî û hebûnên wê tê. Li lew re di dema destpêkê de, pêwîst e, ku em bi kurtî van taybetiyên Wê yên bîngehin vekin û diyar bikin. Valahiyên ku Hêviya Gel, wan tije bike, rêça Wê ya nû, ew vatîni û barê diroki yê ku girtiye ser milê xwe baş bîdî diyardîr û bîckîrîr.

Hêviya Gel, berî her tiştî, bi kûrahi û firehi li dema borî (dahatû) dinêre û dihejîne. Li ser sedemên pêvajoya krîzê, encama hilberîna rexneyên bîngehi ya şoreşgerî radiweste. Ew rastîya berçav a ha sedema derketina Wê ya bîngehi ye. Disa Hêviya Gel, encama pişaftina ditînen bi rexne ye. Ji lew re bi salan in, ku li ser navê 'yekitiyê' bazirganiyê dîkin. Bi vî bazirganiya yekitiyê, hêvi û bawerîya çîna karker û gelê me dişkinin. Hêviya Gel, di vî wari de, dengê gafên hêja, diroki û berçav e. Herçiqas iro ev gaf ji daxwaz û xwestinên gel re alternatîv nebe jî, disa bersiv û hêviyeke gelek mezin e. Ev bi awa û tewreki rikoki, li dij pûçbûn, rîzandî û sewsbûna tevgerên şoreşger û welatparêz e. Ev pêngava ha rîya ji rîzgarbûna krîzê şandide. Ev yek sembola fedakariyê ye. Şeref e. Û herweha Hêviya Gel, pêvajoya şoreşgerî bi lez û bez pêş dixê. Yên ku dixwazîn pêvajoyê rawest-

tinin, paşve bîkşînin, xeyal û daxwazên wan xira dîke. Çekên wan yên bi zîngar, ji destên wan distîne. Ya herî giring, ew di nav tevgera welatparêz û şoreşger a Kurdistanê de derî û dergeheki nû vedîke.

Ji aliyê din ve Hêviya Gel, rastê dema ku di nav dîktatoriya faşîst - kolonyalist û gelê Kurdistanê, çîna karker a Tirkîyê û xebatkarên Tirkîyê de tekoşîneke jindar, guhartî nê nû çêdibin de derket. Di vî demê de ka û ceh baş ji hev cûda dibin. Acîzbûna gel, burjuvazî dêşîne. Nerhet dîke. Burjuvaziyê nerehet, ji bo domandîna karîna xwe û parastîna "Misakê Milli. (sinorên Tirkîyê yên resmî) dest bi metodên fêlbaziyê dîke. Li pêş hêzên sosyalist, şoreşger û welatparêz imtihanên cidî hene. Bi taybetî di vî dema ku Hêviya gel, derî û dergehên dema vedîke de çetîni û zehmetiya gelê û serêşan hin ji baş tînin. Giringî û mezîniya vatîni (wezîfe) û barê Wê ji hin baş diyar dibe û giran dibe. Ji bil vî yekê, ew vatînyên dubare (vatînyên rênasiya kadroyan) bi xwe re çetîni û zahmetîyan tinin.

Lê bi van û bi hînek zahmetî û çetînyên din ve Hêviya Gel, xwedî çekeke gelek hêja ye. Ew xêza îdeolojîk-polîtîka ku di 'Daxuyaniya Yekitiyê' de hatibû diyardîrîr... Bêşik ew prensîbên îdeolojîk-polîtîk yên ku di 'Daxuyaniya Yekitiyê' de hatî diyardîrîr, Pêwîst e, ku bîrên vekîrîn û divê bîrîn hipotêzên teorîk. Di vî wari de jî, ji Hêviya Gel re, vatînyeke giring dîke. Hêviya Gel, baş bi vatînyên xwe yên mezin dizane û dê vatînyên xwe bi serfirazî pêk bîne. Van prensîbên şoreşger, hêja û zêlal, kar û barên Wê hêsa dîke. Wê bi hêz dîke û hêja bûna Wê hin ji bêtir dîke.

Lê belê, mirov nikare bi tekoşîna îdeolojîk vatînyên Hêviya Gel, bi sinor bike. Ji ber ku Ew, berî her tiştî, di tekoşîna li dij îdeolojiya bur-

juvazî de serfiraz be û tesîra îdeolojiya kolonyalistan bişkîne; ji lew re di qad û çarçova gelemperî de marksîzm-lenînîzm li dij îdeolojiya burjuvazî her dem serfiraz e. Di her alî û qada jiyane de, di navbera çîna karker, hêzên netewî û rîzgari yên cîvaki û yên împeryalist û paşverû de şereki bê hempa heye. Li gor mercên her welatî, taybetîyên vî şerî hene. Mirov nikare ew encama ditîna gelemperîya zanîstî bi cîwamêrî (!) bi kar bîne. Ji ber ku mercên serketin serfirazîya şerê, bi awakî hostatî, li gor mercên welêt pêk anîna marksîzm-lenînîzmê ye. Têrûbîrên ku hatîne ditîn, hêçandînen diroki yên şerên me yê rîzgariyê yê netewî, bi jiyane re hunandin û divê wan pêşve bibe û nû bike. Herweha dê mirov karîbe, tesîra îdeolojiya kolonyalistan bişkîne. Mirov kare, li dij propaganda îdeolojiya burjuvazîya pîr alî û xwînmeş, ji aliyê îdeolojîk ve bi serkeve. Ruyê sazûmana kedxwar û xwînmeş derxe holê.

Hêviya gel, bi îdeolojiya burjuvaziyê bîçûkê reformîst, 'çepên' sekter re ku gêrûya îdeolojiya wan milyetçî ye tekoşîna dîde; vatînyê Wê ye, ku van ditînan bê tesîr bike. Hêviya Gel, ji bo pêk anîna vatînyên xwe, bi rîkoiki tekoşîna îdeolojîk li ser bîngehê dostaniya polîtîk pêk tîne. Îtibara xwe bi raberîzînen (munaqeşên) tewş û vala bê prensîp û hîsî nayîne. Di nav hêzên welatparêz û şoreşger de diyalogek jindar ji bo qada raberîzînen pêşkêti xebat dîke. Lê Ew, li dij kes û rêxistinên ku tekoşîna îdeolojîk li gor ihtîras û grûbiya xwe ya teng û sekter didominînin radiweste. Yên ku di tekoşîna îdeolojîk û dostaniya polîtîkde nagihin, li dij wan ji tekoşîneke bê hempa dîde.

Ya sêyemîn û ya herî giring Hêviya Gel, li gor pêşveçûna cîvaki divê xwe tm nû bike, birûbawerîyên nû û pêşkêti bi jiyane ve bîhune. Ev

yek hem ji bo temînata pêşveçûn û çelwîkirîna îdeolojîk e û hem jî, ji bo organa navendiya ku kesên kadro û pêşkêti bi çek dîke, rê bi wan şandide û xwe bi awakî aktîv digihîşîne gîrsî û kesan; ji ber vî yekê giring e. Ji lew re propagandîst, kollektîv, ajîtor û rêxîstgereke kollektîv e. Ev yek ji bo organa weşanîya şoreşger, domandîna prensîbên jindar e. Bi serê xwe bûyereke e. Di vî babetê de — wek hînek kes — mirov kare gelek tişt bînivîse. Lê ji bo me, nûcarîkîna tîştan pêwîst nîn e. Li gor vî prensîba ha, li ser bîngehê sazker, lêgerker, xebatên îdeolojîk di pratîkê de bi kar bîne.

Ev ji diyar e, ku têkiliya vî yekê bi polîtîka weşanî ve girêdayî ye. Herçiqas Hêviya Gel, ji aliyê perspektîvên polîtîkî ve xwedîyê çekeke be jî, hezîrkîrîna çek û teqandîne, di dema xwe de bîkaranîna wê û bi westatî li lîxîstîna hedefê jî hewqas giring e. Polîtîka me ya weşanî dê vî yekê baş bîde diyardîrîr. Ji ber vî yekê jî, dê Hêviya Gel, di jiyana xwe ya weşanî de, ci nede raberîzînen vala û zîkreş. Ew dê ci bîde pişaftîr û raberîzînen kesên pêşkêti, xwendevanên xwe. Û dê disa ci bîde pêşkêti ditînen me yên pêşkêti û di jiyane de pîrs û pîrgîrîkên ku derdîkevîrîn pêş me û li çareserkîrîna wan bigere. Ihtîyaciya Wê bi rexne û raberîzînen kesên pêşkêti û xwendevanan heye. Ji bo pêşkêti, lîkolin û rêvekirîne ihtîyaciya wê bi rexnan heye. Prensîbên polîtîka me ya weşanî ev e. Raberîzînen her qadro, her xwendevan û yên herkesî dê ji ber çavan neye dîxîstîrîr, tersên wê dê li gor îmkanan bîr hêjandîrîr û fêde ji wan hêstîrîr. Jiyandîrîr û hêzîrîrîna Hêviya Gel, pêngaveke diroki ye. De rabîrîr, em Wê bigihînin her derî û herkesî!

Serkariya Hêviya Gel

TARİHİ BİR ADIM VE GÖREVLERİMİZ

Her yeni oluşum kedisini doğuran dönemin ihtiyaçlarının bir ürünü olarak ortaya çıkar. Ve var olan ihtiyaçlara cevap vermek, sorunlara çözüm bulmak ile yükümlüdür. Bunu gerçekleştirdiği ölçüde varlığı daha bir anlamlı olur.

Ülkemiz Kürdistan'da, her türlü olumsuz koşullarla boğuşa boğuşa sağlanan böylesine bir birlik, zorunlu olarak bizi, işçi sınıfı bilimi ile donanmış politik-örgütsel birliğin önemi üzerinde durmaya götürüyor.

Bilindiği gibi, 12 Eylül'den sonra Kürdistanlı devrimci-yurtsever hareketlerin gündemleştirdikleri — amaç ne olursa olsun — tartışma konularından biri de siyasal birlik konusu oldu. Bu sorunun derinlenmesine tartışılmasında yarar vardı ve halen de vardır. Konuya bu yönü ile yaklaşıldığında belli bir olumluluk var. Ne var ki, bu tartışmalara istenilen düzeyde hareketler katılmadı ve katılan güçlerin bir kesiminin birlik konusundaki yaklaşımlarında samimiyet ve gerçekçilik yoktu.

Kimileri ve özellikle sağ oportünist kesim, bir yandan 'böyle bir sorun yok, böyle boşluk yok' diyerek yürütülen çalışmalara çomak sokmak isterlerken, diğer yandan da sıkıştıklarında, konuya kenarından-köşesinden — çarpıtarak — değinmek zorunda kaldılar. Böylelikle içine girdikleri olumsuz tavırlarından dolayı da birlik süreci önünde engel oldular ve oluyorlar.

Diğer bazı kesimler ise, bu konuda istekli olmalarına rağmen, nasıl bir birlik sorununa çözüm getirmeden, kendileri bu konuda net olmadan, önlere gelene birlik önerilerinde bulundular. Var olan gerçekliklerden hareket edeceklerine, gerçekleşmesi mümkün olmayan — en azından bugünkü koşullardan — soyut emeller peşinden koşular. Bu şekilde, enerjilerini ve zamanlarını boşa harcıyarak, ilk yola çıktıkları noktaya geri döndüler ve bu işin zorluklarını

bahane ederek birliklerin mümkün olmadığı yargısına vardılar, işin içinden sınılmaya baktılar.

Oluşturulmak istenen olgu, bilimsel sosyalist ideoloji ile donanmış bir örgütlenme olduğuna göre, öncelikle birliğe taraf olabilecek güçleri iyi bir analizden geçirmek gerekir. Bu güçlerin geçmişi, değerlendirilmesi ve bu konuda pratikte atıkları somut adımlar, geleceğe bakış açıları ve birlik sorununda gerçekten samimi olup olmamaları gözönünde bulundurulmalıdır. Tüm bunlar bile tek başına yeterli değildir. Birliğe taraf olabilecek güçlerin, Kürdistan devrimine ilişkin temel ideolojik konulardaki görüşlerin çıkması gerekir. Çünkü oluşturulmak istenen ne bir fikir küllübu ve ne de sadece yurtsever bir örgütlenmedir.

Bu ve daha birçok noktaları gözönünde bulundurarak Tevgera Sosyalist a Kürdistan'ın oluşumunu sağlayan KİP-GBK ve TKSP— Roja Welat, birlik sorununu birçok yönüyle aydınlatarak tarihi bir adım attılar.

Bugün TEVGERA SOSYALİST A KURDISTANÊ de somut ifadesini bulan bu tarihi adımı omuz vermek, O'nu geliştirmek, Kürdistan devrimine gönül vermiş her militanın kesin görevidir. Atılan bu tarihi adımın önemi Kürdistan devrimci hareketinde şimdiye dek, böylesi bir birlik geleneğinin hiç olmadığı da gözönüne alındığında, daha da iyi anlaşılıyor. Bu yönüyle işçi sınıfının devrimci ilkelerde birliğini sağlamanın önünde yeni olanaklar doğmuş oluyor.

Bununla birlikte, Kürdistan proletaryasının ideolojik-örgütsel birliğinin sağlanması, var olan sektör yapıları ve somut koşullar gözönüne alındığında, sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Fakat, bu böyledir diye başka yönere mi sapmak gerekir? Kuşkusuz ki hayır. Eğer hedeflenen kutsal dava bağımsız ve demokratik bir Kür-

distan ise, tek çıkar ve emin yol, bu zor ve zor olduğu kadar da onurlu olan bu yüce görevi başarmaktır. Bunu başarmanın yolu da hareketimizin ideolojik-politik hattını güçlendirmek ve birliği pekiştirmekten geçer.

Kuşkusuz bu birliğin sağlanması ve pekişmesinde en büyük görev, birliğin oluşmasına omuz veren biz kadrolara düşmektedir. Aynı ideoloji ile yörgülük, kendimizi ve bilincimizi bir daha bile-yerek kitlelere yönelmemiz halinde, önümüze çıkabilecek her türlü engeli aşabiliriz. Bu tarihi adımın önemini ve önümüze koyduğumuz görevleri, bulduğumuz her alanda ve koşullarda kitlelere kavratmak ve TEVGERA SOSYALİST A KURDISTANÊ'yi yığınlara mal etmek göreviyle karşı karşıyayız.

Birlik Deklerasyonunda da değinildiği gibi, oluşturulan TSK hareketi, tari bir adım olmakla birlikte, bu, birlik sorunun tümünden haledildiği anlamına gelmiyor. Bir yandan, vuku bulması muhtemel ayrışmalar ve olumlu yönde değişmeler gözönünde tutulurken; diğer yandan da TSK'nın daha da güçlenmesi ve kitlelere mal olması için var gücümüzle, bütün bilgi ve yeteneklerimizle, malımızdan, canımızdan azıcık değil, en üst seviyede fedakarlık yaparak, sağa-sola sapmadan ileri atılmamız. Bunu yaparken mümkün olduğu kadar hata yapmaktan kendimizi korumalı, ama, hata yapmamak adına hareketsiz de kalmamalıyız. Şunu iyice kavramalıyız ki, hercanlı organizma gibi örgütler de mücadele ettikleri süreçte bünyelerinde bazı eksiklikleri taşırlar. Zaman zaman hatalara da düşebilirler. Burada önemli olan, hata ve eksiklerimizi zamanında görüp giderebilmek ve mümkün olduğu kadar aynı hatalara birdaha düşmemektir. Hata ve eksiklikleri en asgari düzeye düşürmenin yolu da ideolojik politik hattımızı iyice kavraya ve kolektivitreyi her alanda hayata geçirmemizden geçer.

Ayrıca, Birlik Deklerasyonunda vurgulandığı gibi ağırlık noktamızı ülke zeminindeki çalışmalara vermek, büyük önem taşıyor. Kuşkusuz bu gerçeği tesbit etmek bir başına yeterli değildir. Asıl önemli olan bütün zorluklara rağmen önümüze koyduğumuz görevlere canla başla sarılmaktır, mücadelede imkansız diye bir kavram tanınmamalıdır. Dünya devrim tarihi en zor ve imkansız gibi görünen koşullarda halkların sayısız devrimleri gerçekleştirdikleriyle doludur.

Mücadele sürecinde karşıma-za sağ ve sol sapmalar ve bunların yarattığı tahribatlardan maddiyata kadar binbir sorunun çıkacağı unutulmamalıdır. Ama, sağlam bir ideolojik-politik hattın önderliğinde değişen koşullara uygun savaşım biçimleri yaratılarak, zorluklara göğüs gererek sorunlar çözümlenebilir ve mücadele zaferle taçlandırılabilir.

Diğer bir önemli sorun olan ulusal demokratik cephenin ve buna hizmet edebilecek güç ve eylem birlikleri sorunu Kürdistanlı hareketlerin şu an içinde bulundukları konum, aralarındaki sorunlar ve bunları 'çözüm' biçimleri gözönüne alındığında hiçte kolay değildir. Kürdistanlı hareketlerin ezici bir çoğunluğunun, hem kendi iç sorunları, hem de örgütler arası sorunların çözümünde demokrat olmadıkları süğütürmez bir gerçektir. Bu gerçek bir daha bilince çıkarılarak, ona uygun bir politika yürütülmeli ve sorunların aşılmasında ilkesizliğe düşmeden diğer hareketlerin iç işlerine karışmadan gerekli esneklik gösterilerek, örnek bir tavır geliştirilmelidir.

Tüm bu sorunların çözümü için tek yol, kitlelere mal olmaktan ve bunun sayesinde öncülüğünü herkesin ister istemez kabulleneceği bir öncü örgüt yaratmaktan geçer. TEVGERA SOSYALİST A KURDISTANÊ'nin hedeflediği böyle bir örgütlenmeyi yaratmak için, canla başla görev başına!..

D.Hasan - Ortadoğu

GENELGE

Baştarafı sayfa 1'de

Yoldaşlar!

Ülkemiz Kürdistan, bir barut fıçısını andırıyor. Açlık, yokluk ve yoksulluk kol geziyor. siyasal vahşet eşliğinde sürdürülen azgın sömürü devam ediyor. Halkımızın yiğit evlatları dün olduğu gibi bugün de işkence çarklarında, köy meydanlarında dağlarda, sokak ve cadde ortalarında kurşunlanıyor. Yoksul köylülerimiz topraklarından koparılıp toplama kamplarına dolduruluyor, toplu kırimlardan geçiriliyor, sürgün ediliyor. Kısaca halkımız boyun eğmeye, teslimiyet ve ihanete zorlanıyor. Fakat kahraman halkımız boyun eğmedi, eğmiyor. Aksine vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğü için yürütülen mücadeleye her geçen gün daha bir sahip çıkıyor. Ve dayatılan çok yönlü savaşa rağmen onun, kin ve öfkesi günbe gün artıyor, sömürgeciliğin uzak olmayan bir gelecekte tarihin çöplüğüne gömüleceğine olan inancı daha bir pekişiyor. Akitılan kanlar bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin tohumları olarak toplumun derinliklerine işliyor, kök salıyor. Mücadele sertleşiyor, ulusal kurtuluş savaşımız boyut kazanıyor. Öte yandan Türkiye işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve faşizmden zarar gören diğer bazı toplum kesimlerinde de muhalefet canlanıyor.

Boyutlanan huzursuzluk, yoğunlaşan patlayıcı birikim, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz için yeni olanaklar sunuyor. Bu durum, bir bütün olarak sömürgeci türk burjuvazisini tehdit ediyor. Faşizmin süratle derinleşen açmazları ise, sömürgeci tekelci burjuvazinin işlerini daha bir zorlaştırıyor. Bu bakımdan burjuvazi, bir yandan 'son Türk Devleti' ni 'parçalanmaktan' korumak amacıyla Kürdistan'daki baskı ve katliamlara hız veriyor; diğer yandan güdümlü muhalefetle, halkımız ve sömürgeci güçler arasında oluşan kin ve nefret duvarlarını aşındırmaya çalışıyor. Ayrıca O, Türkiye düzleminde canlanan sosyal muhalefeti saptırmayı, onu temel bağlaşıklarından koparmayı

ve kendi potasında eritmeyi de ihmal etmiyor. Reformist güçler ise, 'anti-faşist mücadele' adına buna çanak tutuyor, burjuvazinin değirmine su taşımaya devam ediyorlar.

Dayatılan kan, göz yaşı, baskı ve sömürüye karşın devrimci süreç, sömürgeci yönetimin ve faşizmin aleyhine Kürdistan ve Türkiye halklarının lehine gelişiyor. Bu süreci hızlandırmak, sömürgeci düşmanın saldırılarını karşı saldırılarla yanıtlamaya süratle hazırlanmak ve eli kanlı burjuvazinin 'yeni' manevralarına fırsat vermemek gerekir. Açıktır ki bu, kolay değil, ama olanaklıdır. Çünkü bazı akli evellerin sandığı gibi düşman, 'kağıttan kaplan' değil ve bu gün de hala güçlüdür. Ancak bu, geçici bir durumdur. Onu güçlü kılan, günümüzün özel koşullarıdır. Oysa ulusal ve sosyal mücadelenin yapısında geliştirdiği elverişli nesnel olanaklar gereği gibi değerlendirilebilirse, düşmana karşı savaşımın geliştirilmesi sürecinde özel yetmezlikleri aşmak, burjuvazinin sinsi planlarını açığa çıkarmak, onu teşhir etmek ve esaret zincirlerini onun kafasında parçalamak mümkündür.

Bu bakımdan görev, subjektif olumsuzluklara boyun eğmek, burjuvazinin şu ya da bu kesiminin yanında yer almak veya onun içinde erimek değil, sömürgeci boyunduruğun parçalanması doğrultusunda savaşımı yoğunlaştırmak, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle faşizme karşı savaşımın diyalektik bağıntısını kavramak, 'anti-faşist mücadele' misyonunu yüklenen 'liberal' burjuvazinin sınıfsal-siyasal karakterini, gerçek işlevini yığınlar nezdinde bilince çıkarmak ve özel yeterliliklerimizi aşmak için ileri atılmaktır. Kuşkusuz bu, 'liberal' burjuvaziye karşı, Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin çakışan paydalarında ifadesini bulan ortak mücadele hedeflerine denk düşen ilkeli yaklaşımı dışlamaz. Fakat güdümlü muhalefeti güçlendirebilecek teorik ve pratik davranışlardan sakınmayı

da zorunlu kılar.

Ne ki bu, sadece meselelerin bir yönüdür. Daha doğrusu, devrimci sürecin öne çıkardığı görevlerin kısa ve öz-lü bir ifadesidir. Esas sorun, 'Birlik Deklerasyonu'nda çerçeve olarak belirlenen mücadele hattımızın geliştirilmesi, ete-kemiğe büründürülmesi, yani düşmana karşı savaşımın örgütlenmesi, kitlelerin alternatif arayışlarına yanıt verilmesi ve onlara öncülük edilmesidir.

Yoldaşlar!

Tevgera Sosyalist a Kürdistanê, Kürdistan işçi sınıfının devrimci ilkelerde birliği yolunda atılmış ileri ve tarihi bir adımdır. Yine bu adım aynı zamanda işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğüne soyunduğumuzun da bir ifadesidir. Şüphesiz ki, bir işe soyunmak başka, onun üstesinden gelebilmek başka bir şeydir. Bu bakımdan, önümüzdeki görevleri doğru kavramak. kısa ve uzun vadeli hedeflerimizin pratik yaşamla bağını kurmak ve gerçekçi olmak durumundayız.

İşçi sınıfının öncülüğü, her şeyden önce ideolojik-politik öncülüğü zorunlu kılar. Bu nedenle önümüzde duran birincil sorun, ideolojik birliği pekiştirmek, toplumsal gelişmenin hızlı akışına kendisini uyarılabilen, daha doğrusu onu yönlendirebilen yetkinleşmeyi sağlamak ve ideolojik üstünlüğü elde etmektir. 'Birlik Deklerasyonu'nda belirlenen ideolojik-politik ilkeler, özü itibarıyla perspektiflerimizi sergiliyor. Bunun üzerinde yoğunlaşan tartışmalar, doğruluğumuzu kanıtlıyor. Fakat bütün bunlar yeterli değildir. Söz konusu ilkelerimizin özünü oluşturan teorik tezlerimizi geliştirmemiz, yaratılacak ideolojik birikimlere dayalı olarak program taslağını hazırlamamız ve onu tabanın katkılarıyla kolektif bir ürün haline getirmemiz gerekiyor. Bu durumu değerlendiren Merkez Komitemiz, bu konuda gerekli görev bölümünü yaptı; temel tezlerimizin yayın organımız Hêviya Gel'de ve peryodik bir biçimde tartışılmasını kararlaştırdı.

Ayrıca ideolojik yetkinleşmenin sağlanması, teorik görevlerimizin kopmaz bir parçasıdır. Bunu süratle gerçekleştirmek zorundayız. Dolayısıyla körlüğe, tembelliğe, uyuşukluğa, alışılagelen hazır reçete beklentilerine karşı panzehiri üretmek, araştırma ruhunu, eğitimi, her düzeyde tartışmayı geliştirmek ve elde edilen sonuçları pratikte sınamak durumundayız. Bu konu üzerinde yoğunlaşan Merkez Komitemiz, öncelikle yayın organımız Hêviya Gel temelinde sürekli bir eğitimin yapılmasını, tüm birimlerin, kadroların, tek tek üyelerin ve hatta yakın sempatizan halkaların önüne görev olarak koymuştur. Hiçbir neden, çalışmanın aksatılmasına gerekçe yapılamaz. Kaldı ki bu, ideolojik ürünlerin ve güncel politikanın yaşamla bağlantısının kurulması, pratikte sınanması için de gerklidir. Komitemiz ayrıca yetkinleşme ve eğitim sorununa ivme kazandırmak için hareketimizin bir okula kavuşturulmasını da önüne görev olarak koymuştur. Kuşkusuz bu, kadro ve üyelerin örgüt okulunu beklemeleri anlamına gelmiyor. Ve hiçkimse, 'nasılsa okul açılacak, ben de ideolojik yetersizliğimi orda gideririm' diyerek saplantıya düşmemelidir. Okul bir ihtiyaçtır. Önümüze koyduğumuz bu görevin üstesinden gelmek, bir takım olanakların, araç ve gerecin sağlanmasına bağlıdır. Merkez Komitemiz, bunun için elinden geleni yapacaktır. Ancak bu sorunun çözümü belli bir süreyi alacaktır.

Öte yandan ideolojik yetkinleşmeyi, yayın organımız temelinde yapılması gerekli eğitimle sınırlamak, ya da bir örgüt okulunun açılışına bağlamak doğru değildir ve özellikle bu sonuncusu bakımından mekanik bir yaklaşımdır. Çünkü ideolojik çalışmanın biçimleri çeşitlidir. Örneğin sosyal pratiğin kendisi en iyi bir okuldur. Yeter ki, hayatın öğreticiliğinden yararlanabilsin ayrıca bu konuda bireyin kendisine düşen görev ve sorumluluklar da büyüktür. Ve bu, toplumsal olayların

karmaşık sorunlarını yerinde ve zamanında yakalamak için büyük bir özveri, araştırma ve sürekli bir bilgi birikimini zorunlu kılar. Bu bakımdan, başta Merkez Komitesi üyeleri olmak üzere, her kadro her üye ve hatta her sempo-tizan tarihsel bir sorumlulukla karşı karşıyadır. Bunu omuzlamak için enerjik bir çaba içinde olmak, gerekli özveride bulunmak, 'manevi dünyasını zenginleştirmek ve yaratıcı olmak zorundadır. Tarihsel süreç bunu bizden istiyor.

Diğer yandan ideoloji, savaşımın temel ve pratik sorunlarının ilkesel çözümünü belirler. Karar oluşturma ve alınan kararları gerçekleştirme sorumluluğu ise, politikaya aittir. Bu nedenle, ideoloji ve politika, bir bütünün halkalarıdır ve aralarında kopmaz bağlar vardır. Dolayısıyla 'birlik deklarasyonunda' ifadesini bulan ilkesel tesbitler ve atılan tarihi adımın dayattığı ideolojik çalışmaların üstesinden gelmek de bir başına yeterli değildir. Bunun doğru, devrimci bir politika ile pekiştirilmesi, maddi bir güce dönüştürülmesi gerekiyor. Doğru devrimci politika ise, herşeyden önce somut durumun tesbitinde isabetli, ideolojik belirlemelerle uyum ve tutarlılık içinde olmayı emreder. Ki bu, aynı zamanda politikada ilkeselliğin de ölçütüdür. İkincisi ve daha önemlisi, toplumsal-siyasal gelişmelerin belirleyici nedenlerini, gerçekçi ve derin bir politik duyarlılıkla kavramayı, zaman ve mekan koşullarını göz önünde bulundurarak olayların üzerine cesaretle yürüme-yi zorunlu kılar. Duygusalığa, günlük çıkar hesaplarına ve dar gurupçuluğa yer vermeyi yadsır. Politikada böylesi bir yaklaşımı esas alan Merkez Komitemiz, tüm organ ve üyelerin önüne, savaşımımızın ana yönelimlerinde katı ve ısrarlı olmayı öngören geniş bir politik perspektif. Tüm organlar ve örgüt militanları stratejik hattımızın belirlediği çerçeve içinde kalmak, olaylar karşısında soğukkanlılığı korumak, işçi sınıfımızın ve halkımızın engin çıkarlarını yüksekte tutmak ve

güncel politik çözümlemelerde, zamanın akışına bağlı olarak olayların ortaya çıkış nedenlerini, biçimlerini diyalektik bir metotla irdelemek, çıkarılan sonuçları politik tavır alışlar için esas almak ve varılan politik tesbitlerin ilkeselliğini, pratiğe uygunluğunu sınamak göreviyle karşı karşıyadırlar. Kuşkusuz bu, sadece meselenin bir yönüdür. Asıl önemli olan politikanın pratik gerçekleştiriciliğidir. Ki bu, esas ifadesini örgüt çalışmalarında, pratik yaşamın kendisinde bulur.

Yoldaşlar!

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê, örgüt sorununda, yaşanan sürecin öğreticiliğinden yararlanarak, edinilen zengin birikime, ideolojik-politik hattımızın doğruluğunun sağladığı önemli avantajlara sahiptir. Bu nedenle, iyimser olmamamız için hiçbir neden yok. Ancak biz, henüz işin başındayız. Diğer bir deyişle hedeflediğimiz örgütün temellerini atmış bulunuyoruz. Söz konusu örgütün inşası ve inşa sürecine tekabül eden savaşım içinde onun çelikleşmesi önümüzde duran bir numaralı görevdir. Bu bakımdan eylemimiz, zaferin kendisi değil, sadece zafer istemi demektir. Zaferi belirleyen ise, savaşım sürecinin öne çıkardığı ve özellikle pratik sorunların çözümü, kısaca örgüt çalışmasının kendisidir. Ayrıca örgüt çalışmasında, mevcut olanaklar, araç-gereç, insan unsuru ve kadroların niteliğiyle kendisini yakıcı bir biçimde dayatan görevlerin ağırlığı arasında doğru bir orantı var. Bu orantının göstergeleri başarıyı etkileyen faktörlerdir. Bu konuda küçümsenmeyecek güçlüklerle karşı karşıya olduğumuz açıktır. Bunun yanı sıra Tevgera Sosyalist a Kurdistanê olarak ortaya çıkışımızın bizatihi beraberinde getirdiği belli zorluklar var. Yine ileriye doğru atılan her ciddi adım, göğüslenmesi zorunlu belli sorunlar getiriyor. Bütün bunlar, omuzladığımız yükü kat kat ağırlaştırıyor. Bu bakımdan işimiz zor, Sorumluluğumuz büyüktür.

Fakat marksizmi-leninizmi klavuz edinen, nesnel gerçekliği kavrayan ve leninist örgüt-

lenme ilkelerini hayata geçirmekte ısrarlı olan hareketimiz, inanç, cesaret ve kararlılığı fedakarlık, atılmanlık ve yaratıcılıkla yoğunlaşarak karşı karşıya olduğumuz güçlükleri aşacaktır. Merkez Komitemizin buna inancı tamdır. Bunun yolu ise, ideolojik yetkinleşme sürecini hızlandırma, politik duyarlılığı ve tutarlılığı titizlikle korumanın yanı sıra bizatihi savaşım içinde yığınların dikkat merkezini oluşturacak savaştan bir örgütü yaratmaktan geçer. Bu, aynı zamanda yaşadığımız partileşme sürecinin tamamlanması demektir. Düşmanın halkımıza dayattığı savaşın öne çıkardığı tarihi ve güncel görev de budur. Bu bakımdan, kısa ve uzun vadeli görevlerimizi doğru kavramak, elimizi çabuk tutmak ve hızla ileri atılmak zorundayız.

Devrimci bir örgüt gücünü yığınlardan, mücadele yeteneğinden alan, yığınlarla kaynaşabilen bir örgüttür. Bu ise, herşeyden önce yığınlar içinde çalışmayı, onların özelliklerine tercüman olmayı gerektirir. Oysa son yılların acı deneyimleri, bu bakımdan ilginçtir. Örneğin Avrupa metropollerinden alternatif arayışı içinde bulunan yığınlara 'devrim ihraç eden' hiç sıkılmadan onları direnişlere çağıran parti ve örgütler (ki, bunların direnişe çağır-dıkları yığınlarla dişe dokunur hiçbir bağları yok) az değildir. Açık ki, bu tutum, her türlü güçlüğü göze alarak kitlelerin devrimci potansiyelini harekete geçirmekte karar kılan parti ya da örgütlerin başvuracağı bir yöntem değildir. Ve düpedüz hokkabazlıktır. Çünkü yığınları direnişe çağırmak en azından onlar içinde örgütlenmeyi, hatta sözkonusu direnişi örgütlemeyi ve onlara öncülük edilmesini gerektirir. Bu bakımdan ısmarlama direniş çağrılarını, sosyalist bir hareketin dolayısıyla hareketimizin kârı değildir, olamaz. Aksine devrimci tutum, yığınların içine dalarak, onlar içinde örgütlenerek, onları direnişlere ve savaşa hazırlamak ve yönlendirmektir. Ülkemizde yaşanan tarihsel sü-

reç de böyle bir görevi dayatıyor. İşte bu nesnel gerçeği gören MK'miz, ülke zemininde gücünü ve çalışmasını yoğunlaştırmayı, politikasının bir köşe taşı örgütsel çalışmalarının ana halkası olarak ele aldı. Çalışmalarını ve kadroların değerlendirmesini buna uyarlamayı kararlaştırdı. Tesbit edilen politika doğrultusunda - pratik adımlar atıldı, atılıyor, atılacaktır. Ayrıca MK'miz başta temel mücadele alanımız olan Kuzey Kürdistan olmak üzere, örgütsel çalışmalarımızın gerekli kıldığı her alanda fiilen hareketin pratik önderliğini üstlenmeyi kararlaştırdı. Ve hareketin pratik önderliği alanında şu ya da bu nedenle meydana gelebilecek boşlukları, koşullar ne olursa olsun doldurmayla, yeni yeni ihtiyaçları karşılamakta tereddüte yer verilmemesine karar verdi.

Herşey Kürdistan sahinde savaşımın yükseltilmesi için şartların günümüz koşullarına denk düştüğünü tespit eden MK, mücadelenin bugünkü istemlerine göre kendilerini hazırlamalarını örgüt militanlarının önüne görev olarak koyuyor. Kadroların değerlendirilmesinde belirleyici ilke, mücadelenin istemleriyle örgüt militanlarının nitelikleri olacaktır.

Kürdistan zemininde mücadelenin geliştirilmesi için MK'mizin aldığı bu kararlar ve bu doğrultuda atılan, atılacak olan pratik adımlar, aynı zamanda mücadelemizde tarihi bir dönüm noktası olacak kongremizin pratik hazırlıklarının da bir gereğidir. Çünkü kongrenin mutlak surette ülke içinden taze kan alması gerekir.

(...)

Yoldaşlar!

MK'miz, politik, ideolojik ve örgütsel görevlerimizin kopmaz birer parçası olan, ancak mücadelemizde özel bir yer tutan askeri stratejimizin tespiti ve askeri örgütün yaratılması, 'birlik' sorunu ve mali meseleyi de ayrı ayrı ele aldı:

(...)

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê, birlik geleneğinin sonde- Devamı sayfa 15' te

BURJUVA DEMOKRASİSİ NEDİR, NE DEĞİLDİR ?

TARİHSEL GELİŞİM SÜRECİ İÇİNDE BURJUVAZİNİN ALDIĞI KONUM

Burjuvazi, tarih sahnesine ilk kez devrimci bir sınıf olarak, kendini gerici feodal mutlakiyete karşı yürüttüğü savaş sırasında ortaya koydu. O dönem, feodal despotluğa karşı, işçilerin, köylülerin ve aydınların demokratik taleplerini ortaya atan burjuvazi, kendini dünyaya demokrasi şampiyonu olarak ilan etti. Ama Batı Avrupa ve Kuzey Amerika burjuvazisinin bu niteliği uzun sürmedi. Burjuvazi bir kez iktidara geçip sınıf ege-menliğini kurunca daha önce feodal mutlakiyete karşı savaş sırasında, burjuva ideologların öne sürdükleri sloganları inkar etmeye başladı. Gerçekleşen burjuva ihtilali gide-rek sonunda 'Bonapartizm' biçiminde burjuva diktatörlüğüne dönüşerek diğer halkları ezme yoluna girdi.

Daha sonra kapitalizmin tekelci aşamaya varmasıyla birlikte, tekelci sermaye, daha çok şiddete baş vurarak, işi açık siyasi despotluğa kadar vardırdı. Lenin tekelci kapitalizmi tahlil ederken şunlara işaret ediyordu:

"Yeni ekonomiyi, yani tekelci kapitalizmi (Emperyalizm Ve Tekelci Kapitalizm) yöneten politik üst yapı, demokrasiden siyasal gericiliğe dönüşür. Serbest rekabetin karşılığı demokrasidir. Tekelin karşılığı gerici politiktir."

Fakat buradan, tekelci burjuvazinin iktidara geldiği ülkelerde emekçilerin tüm demokratik haklarını ortadan kaldırdığı anlamı çıkmaz. Gericileşen Batı burjuvazisi tüm çabalara rağmen kit-lelerdeki demokrasi özlemini boğmayı hiç bir zaman başaramadı. Çünkü bu-ralarda işçi sınıfı demokratik haklarını teker teker uzun ve çetin bir savaşım sonunda kazanmışlardır.

Ama işçi sınıfının mücadele geleneğinin zayıf olduğu Asya, Güney Amerika ve Afrika'da, burjuvazi askeri darbeler yoluyla, daha önce elde edilmiş birçok hak ve özgürlükleri geri alabiliyor.

Günümüzde ise, 1917 Ekim Devrimi ve İkinci Dünya savaşının sonuçlarından ürken burjuvazi, ulusal ve sınıfsal-mücadelenin şiddetlenmesi karşısında ege-menliğini korumak için giderek daha sık şiddete, siyasal baskıya başvuruyor. Sosyalizmin durmadan büyüyen

gücünün yarattığı korku, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşlarının başarıları, bir bütün olarak burjuvazinin politik gericileşmeye sürüklemiştir. Bundan dolayı, artık burjuvazi kitlelerin devrimci taleplerine daha çok karşı durmakta, emperyalizmle politik, askeri ve diğer alanlarda bütünleşmeye gitmektedir.

FARKLI KAPİTALİST GELİŞME AŞAMASINDA BULUNAN ÜLKE- LERDE LİBERAL BURJUVAZİNİN TAVRI

Marksist-leninist bilimin ışığında çeşitli ülkelerin devrim sorunları tahlil edildiği zaman, öncelikle, ezilen ülkeler ile ezilen sömürge ve bağımlı ülkeler arasındaki ayrımın yapılması temel alınıyor. Lenin, ülkeler arasındaki bu ayrımı kendi tezlerinin çıkış noktası olarak kabul etmektedir.

" Birincisi, bizim tezlerimizin temel esas fikri nedir? Ezilen halklarla ezen halklar arasında ayırımın yapılması. Biz II. Enternasyonal'in ve burjuva demokrasisinin tersine, bu ayrımı özellikle belirtiyoruz." (Lenin UKTH s. 224)

Bu açıdan soruna yaklaşıldığında, önce ülkeleri iki ana grupta toplayarak konuyu açmak gerekir:

- 1- Emperyalist ve diğer halkları baskı altında ezen kapitalist ülkeler.
- 2- Başka devletlerin emperyalist ve sömürgeci baskısı altında yaşayan sömürge ve bağımlı ülkeler.

Birinci grupta yer alan ülkelerin gelişme düzeyleri farklı olmasıyla birlikte, onların ortak özelliği, sömürge ve bağımlı ulusları baskı altında tutmada, onları sömürmede çıkarları olmasıdır. Bu ülkelerin burjuvazisi, başka halkların sömürsünden doğrudan pay alıyor.

İkinci grupta yer alan ülkeler ise, farklı kapitalist gelişme düzeyi ve sömürge ve bağımlı ulus olmaları açısından çeşitli kategorilere ayrılıyor. Ancak onların birleştirici özelliği ezilen ulus olmaları ve bu nedenle burjuvazinin (sömürgelerden pay alamamaları, aksine) emperyalist-sömürgeci ilişkilerden zarar görmeleridir. Bunlar ancak kendi pazarlarını ele geçirmek konusunda devrimci veya uzlaşmacı bir politika sahip olabiliyorlar.

Bu şekilde kapitalist ülkeleri çeşitli gruplar altında sınıflandırmaya gitmek,

burjuvazinin o ülkedeki konumunu açığa çıkarmak ve ittifaklar politikasında liberal burjuvaziye karşı tavrı belirlemek açısından büyük önem taşıyor. Sorunu biraz daha açıklamak için dünya devrim tarihine ve geçmişte yapılan tartışmalara bir göz atmakta yarar var. Bu konuyu ayrıntılarıyla tartışan Stalin şu sonuçlara varıyor:

"Emperyalist ülkelerdeki devrim başka şeydir; bu ülkelerde burjuvazi öbür halkları ezer; bu ülkelerde, burjuvazi, devrimin tüm aşamalarında karşı devrimcidir..... Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde devrim farklıdır; bu ülkelerde öbür devletlerin emperyalizm boyunduruğu devrimin etkenlerinden biridir; bu ülkelerde, bu boyunduruğun ucu ulusal burjuvaziye de dokunmaktan geri kalmaz; bu ülkelerde ulusal burjuvazi belirli bir aşamada ve belli bir zaman için ülkesinin emperyalizme karşı devrimci hareketini destekliyebilir...

Bizde, Rusya'da 1905 yılında devrim, burjuva demokratik bir nitelik taşımaya karşın, burjuvaziye karşı, liberal burjuvaziye karşı yürüyordu. Neden? Çünkü emperyalist bir ülkenin liberal burjuvazisi karşı devrimci olmaktan geri kalmaz. İşte tam da bu nedenden ötürüdür ki, o zaman Bolşevikler için liberal burjuvazi ile geçici bloklar ve anlaşmalar söz konusu değildi ve olamazdı." (Stalin Marksizm Ve Ulusal Sorun Ve Sömürgeler Sorunu s. 284)

Görüldüğü gibi, emperyalist ülkelerde ki liberal burjuvazinin karşı devrimci olduğu konusu tartışma götürmüyor. Bunun yanında, günümüzün yeni bir fenomeni olarak, artık birçok orta düzeyde gelişmiş kapitalist ülkelerin de tekelci devlet kapitalizmine geçiş yaptığı görülüyor. Lenin 'emperyalizm tekelci kapitalizmdir' diyor. Ama bunlar henüz emperyalist ülke olarak nitelenmiyor. Bunun yanında, tekelci kapitalizm uluslararası sermayenin bir parçası halinde, uluslararası iş bölümü çerçevesinde faaliyet göstermektedir. Yani bütünün birer parçası haline gelmişlerdir. Bu yönüyle, tekelci devlet kapitalizmi düzeyine ulaşmış ülkeler, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alıyor. Ama öte yandan, söz konusu ülkelerin tümü sömürgelere ve başka halkları sömürme olanağına sahip değildir. Burada, hangi ülkenin ne kadar sömürgelere sahip olduğu veya ulus-

lararası sömürden ne ölçüde pay aldığı önem taşımış oluyor. O halde, ister yeni sömürgecilik, ister klasik sömürgecilik yoluyla olsun- ki klasik sömürgecilik daha gerici ilişkilere dayanıyor- başka halkları sömüren ülkeleri aynı grupta nitelemek doğru oluyor. Bu konuyu bir örnekle açıklamaya çalışalım:

Örneğin, Çarlık Rusya'sı için emperyalist terimi kullanılıyor. Oysa kapitalist gelişme düzeyi açısından Çarlık Rusya'sı, bugünkü Arjantin'den daha geri bir yapıdaydı. Orada da İngiliz, Fransız, Alman vb. gibi başka ülkelerin yabancı sermayesi vardı. Yani ekonomik olarak emperyalizme bağımlılığı söz konusuydu, geniş sömürgelere sahip olması sermaye ihracına değil, despotik işgallere dayanıyordu. O halde Rusya'nın emperyalist olması, sermayenin yoğunlaşmasına, sermaye ihracına dayanmadan, klasik sömürgecilik yöntemleriyle kendi toprağının çok ötesinde geniş sömürgelere sahip olmasına dayanıyordu.

Bu anlamda, başka halkları ezen onları sömürge olarak elde tutan tekeli kapitalist ülkelerle emperyalist ülkelerin liberal burjuvazisinin aynı konumda olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Çünkü bir yandan sömürgelerin yağmasından o da belli bir pay alıyor, bununla palazlanıyor. Dolayısıyla ekonomik gücü sömürgelere dayandığı için eski kapitalizm öncesi ve sonrası tüm gerici ilişkilere sahip çıkıyor. Öte yandan da, tekeller uluslararası sermaye ile iç içe geçtiği için, emperyalizm ile bütünleşmişlerdir, ona bağımlı hale gelmişlerdir. Kuşkusuz bu, o ülkelerin kendi pazarlarını korumak ve geliştirmek için mücadele etme koşullarını, yayılmacı emellerini ortadan kaldırmıyor.

Şimdi de bağımlı ve sömürge ülkelerdeki burjuvazinin durumunu inceleyelim. 1920'lerin başında Stalin bu ülkeleri kapitalizmin gelişme düzeyi açısından üç gruba ayırıyor:

'Birincisi, hemen hemen kendi proletaryası hiç bulunmayan ve sınayi bakımından hiç gelişmemiş, FAS gibi ülkeler. İkincisi sınayi bakımından az gelişmiş ve nisbeten az sayıda bir proletaryası bulunan, ÇİN ve MISIR gibi ülkeler. Üçüncüsü de kapitalist bakımdan az çok gelişmiş ve az çok kalabalık bir proletaryası bulunan HİNDİSTAN gibi ülkeler.'

Bütün bu ülkelerin hiçbir biçimde aynı plana konulamayacakları açık.

Ulusal burjuvazinin henüz devrimci ve uzlaştırmacı partilere bölünmemiş bulunduğu FAS gibi ülkeler bakımından, komünist unsurların görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır...

Ulusal burjuvazinin devrimci ve uzlaştırmacı partilere bölünmüş bulunduğu, ama burjuvazinin uzlaştırmacı bölümünün artık emperyalizm ile kaynaşmadığı, Mısır ya da Çin gibi ülkelerde komünistler, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmayı, artık kendilerine erek olarak alamazlar. Tek bir ulusal cephe siyasetinden, komünistlerin bu ülkelerde, işçiler ile küçük burjuvazinin devrimci blok siyasetine geçmeleri gerekir...

Hindistan gibi ülkelerde durum biraz başkadır. Hindistan gibi sömürgelerin varlık koşullarında özsel ve yeni olan şudur ki, yalnızca ulusal burjuvazi devrimci ve uzlaştırmacı partilere bölünmekle kalmamış ama herşeyden önce bu burjuvazinin uzlaştırmacı bölümü, emperyalizm ile anlaşmaya varabilmiştir. Burjuvazinin, emperyalizmden çok devrimden korkan, yurdun çıkarlarından çok kendi para kasasının çıkarlarını düşünen bu en zengin ve en etkili bölümü, kendi öz ülkesinin işçileri ve köylülerine karşı emperyalizm ile birleşerek her iki ayağı ile de devrimin yeminli düşmanları blokunda yer alır.' (a.g.e. s.263-264)

Bu değerlendirmelerden, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki ulusal burjuvazinin aldığı konum kapitalizmin gelişme düzeyi tarafından belirlendiği, kapitalizm geliştikçe uzlaştırmacı yönünün de o oranda arttığı ve kapitalizmin az geliştiği ülkelerde burjuvazinin uzlaştırmacı ve devrimci olarak ikiye ayrıştığı sonucu çıkıyor. Zaten kapitalizmin orta düzeyde geliştiği ve tekeli aşamaya vardığı ülkelerde, artık ulusal burjuvazi bağımsız politik bir güç olarak varlığını sürdürmüyor. Onun yerine liberal burjuvazi geçiyor.

TÜRK LİBERAL VE SOSYAL DEMOKRAT PARTİLERİN AYIRD-EDİCİ ÖZELLİKLERİ

Türk burjuva partilerinin özelliklerini görebilmek için önce türk burjuvazisinin Osmanlı İmparatorluğu içinde tarih sahnesine çıkışı, günümüze kadar gelişti, mücadele geleneği, Kürdistan sorununa ve işçi sınıfına karşı tutumuna bir bakmak gerekiyor.

Türk burjuvazisi tarih sahnesine Osmanlı despotizminin tarihsel sömürgeci mirasını devralarak, çöküş içindeki imparatorluğu kurtarmak için ortaya çıktı ve bu hayal uğruna Birinci Dünya Savaşına katılarak her türlü soykırım ve talan politikasını sürdürmeye çalıştı. Hatta, türk burjuvazisinin ilk politik şekillenmesi olan ittifaklar, Anadoluyu türkleştirme adı altında 1915 yılında bir milyondan fazla Ermeniye jenoside tutarak, 700.000 kadar Kürdü Batıya sürgün bahanesiyle yollarda kırdırarak, ırkçılıkta ve kan dökmede geçmiş Osmanlı despotizmini çok gerilerde bırakmıştır. Aynı

şekilde Türk Devletini kurarak amacına ulaşan kemalistler, Kürdistan'da yüzbinlerce kitleyi katliamdan geçirdi. Öncü türk komünistlerini katletti. Böylesine kanlı bir miras ve geleneğe sahip olan burjuvazi, bugün de, bu kanlı terör ve talan politikasına bağlı kalmakta, yayılmacı emellerini sürdürmektedir.

Aynı şekilde, ekonomik ve sosyal ilişkilerde de Osmanlı despotizminden devraldığı yapıyı yaşatmak istemiş ve feodalizmi radikal yöntemlerle tasfiye etmemiş; tersine feodal toprak sahipleriyle işbirliğine yönelmiştir. İzlenen bu gerici politika nedeniyle burjuva-demokratik dönüşümlerin tamamlanması engellenmiş, devlet yapısındaki gerici yapı törpülenmemiş, aksine militarizm ve gerici gelişme ve güçlenme olanağını bulmuştur. Türk burjuvazisinin pazar ve aşırı sömürü tutkusu, onu, Kürdistan'da başgösteren direnişlerin ve Türkiye işçi sınıfının üzerine kan ve ateşle yürütmesini getirdi. Bu da, onun şöven ve gerici eğilimlerini güçlendirmiş, tekeli döneme tekabül eden siyasi gericiliğin derinleşmesi için elverişli koşullar yaratılmıştır.

II. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye ekonomisinde tekellerin ortaya çıkması ve giderek devletle bütünleşmesi, burjuvazinin bu gerici eğilimlerinin devletin egemen karakteri haline gelmesini beraberinde getirmiştir. Türkiye kapitalizminin emperyalizm ile olan ilişkilerinden de etkilenen sürekli ve kalıcı, yapısal ekonomik bunalımı sömürgeci devletin bu egemen karakterini pekiştirmiştir. Bu nedenle tarihin hiçbir döneminde Türkiye, Batı Avrupa'da görülen tipte bir burjuva demokrasisini yaşamamıştır. Tersine, ülkenin birlik ve bütünlüğü adına en basit insan hakları komünistlik ve bölücülük sayılmış, demokratik hak ve özgürlüklere saldırılmış, derinleşen ekonomik bunalımın yükünü emekçi halklarımıza yüklemek için sık sık askeri müdahalelere, faşizme başvurmuştur.

Sömürgeci devletin, tarihsel gelişimin her döneminde sahip olduğu bu geçici karakteri, onun büyük ölçüde dayandığı temel omurgası olan militarist ordunun oynadığı rolü gözönünde bulundurarak, daha iyi açıklanabilir. Türk ordusunun militarist ve işgalci özelliği imparatorluktan gelmektedir. Bilindiği gibi, Osmanlı despotluğu ekonomik ve siyasi güç olarak yeni fetihlere, başka halkları soyma talan etme ve sömürgeleri elde tutmaya dayanıyordu. Bu amaçla sık sık giriştiği askeri seferler için güçlü ve geniş bir ordu kurulmuştu. Osmanlı'nın yarı askeri devlet yapısı, ordunun toplum içindeki konumunu daha da güçlendirmişti. Orduya egemen olan devlete de egemen olabiliyordu. 1908'de Meşrutiyet ordu-

nun zorlamasıyla ilan edildi. İttihatçılar orduya dayanarak iktidarı ele geçirdiler. Mustafa Kemal de ordu komutanlarıyla anlaşarak 'kurtuluş savaşı'nı gerçekleştirdi. Ondan sonra da türk ordusu, işçi sınıfı hareketinin ezilmesinde, önderlerinin yok edilmesinde ve Kürdistan'daki direnişlerin kanla bastırılmasında önemli bir işlev gördü. Ayrıca 1960'lardan buyana, her on yılda bir düzenlenen askeri darbelerin fiili uygulayıcısı oldu. Bu gün de faşist iktidarın bir numaralı dayanağı, saldırı gücü ve koruyucusudur.

Diğer yandan türk ordusu bu belirgin karakterinin yanı sıra, OYAK, TUSAŞ vb. gibi holdinglere ve çok sayıda vakıfa sahiptir. Emir-komuta zincirini elinde bulunduran generaller bu ve daha başka holdinglerin yönetimlerinde görev alıyor, hisse sahibi oluyor ve böylece tekelleri sermaye ile kaynaşıyorlar. Bu ve imparatorluktan gelen yapısından dolayı türk ordusu, demokrasinin ve her türlü devrimci değişikliğin önünde bir engel, her dönemde tekelleri burjuvazinin faşizm yönelimlerinin bir saldırı gücü olma özelliğini korumaktadır.

Bu nedenle Türk Devlet'inin ve dolayısıyla ordunun bu gerici karakterini hedef almayan hiçbir güç demokrasi için savaştığını ileri süremez, gerçek bir demokrat olamaz. Türk ordusunun bu kadar sık sık burjuva demokrasisini katletmesine rağmen, türk burjuva partileri bu despot devlete ve orduya bağlı kalmaya devam etmişlerdir. Burjuva partileri sürekli demokrasiyi hep tepeden, devletten, ordudan gelmesini bekledikleri için diktatörlüğe ve faşizme karşı kitlelere dayalı bir mücadele gelenekleri olmamıştır.

Türk sosyal demokrasisi de uluslararası sosyal demokrasi den çok farklı özellikler taşımaktadır. Avrupa'da sosyal demokrasi Marx ve Engels'in devrimci ilkeleri ve işçi sınıfının mücadele geleneği üzerine kurulduğu halde, daha sonra reformizme kayarak devrimci niteliğini yitirdi. Oysa Türk sosyal demokrasisi, sömürgeci devlet partisinden dönüşerek (!) kimlik kazanmaya çalıştı. Bu biçimsel dönüşme sosyal demokrasinin ilkeleri üzerine oturmasını sağlamadı ve kendisini sömürgeci devletin sahibi olarak görmeye devam etti. Aynı şekilde, Türk Devleti'nin sömürgeci ve ırkçı-asimilasyoncu politikasını savunma konusunda aşırı şoven tavrını sürdürdü. Kürdistan sorununda çağdaş burjuva düşüncelerinden yoksun olarak kürt halkının varlığını dahi reddediyor, kısaca türk sosyal demokrasisi program olarak Avrupa'daki liberal burjuva partilerinden çok daha gerici bir yapıdadır.

Öte yandan, Türkiye kapitalizmi sosyal demokrat bir programı göğüsleyebilecek maddi bir temele sahip değildir. Aksine burjuvazi, daha fazla sömürmek ve sömürüyü yoğunlaştırmak yoluyla bunalımı aşmak çabasıdadır. Zaten bu nedenle türk sosyal demokratları geniş bir sosyal adalet programıyla ortaya çıkmıyorlar. Yalnız muhalefetçiyken işçi ve emekçilerin bazı taleplerine sahip çıkarken, iktidara geldiklerinde tekelleri burjuvaziye uzlaşıyorlar. Geçmişte CHP'nin 22 aylık hükümet deneyimi Türkiye'de sosyal demokrasi gerçeğini açık bir biçimde gözler önüne sermiştir. CHP, o dönemde içinde büyük tekelleri burjuvaziye bütünlüştü, dışta emperyalizme bağlı bir politika izledi, İMF'ye boyun eğdi, Yunanistan'a karşı NATO'nun kılıcını çekti. Kıbrıs fatihi oldu. Sıkıyönetimi getirdi, işçi grevlerine ve öğretmen boykotuna karşı tavır aldı. Tüm bunlar, sosyal demokrat şeflerin kendi sözlerine ve sloganlarına ne ölçüde bağlı kaldıklarını yeteri kadar gösteriyor, sonunda hem kendi programına ve hem de halka ters düşerek politik olarak iflas etti.

Ayrıca sınıf olarak türk sosyal demokratları, tekelleri burjuvaziden bağımsız olarak yapılanmamışlardır. Sınıfsal bileşeninde ağırlık yapan tekelleri burjuvazi teşkil etmekle birlikte, içinde tekelleri kesimler de yer almaktadır. Zaten tekelleri dışı burjuvazi homojen ve bağımsız bir güç değildir. Yerli tekellerin yanı sıra uluslararası tekellere olan bağımlılık ilişkilerini, sermayenin merkezileşmesi, uluslararası işbölümü ve tekellerin ekonomik ve sosyal hayatın her alanında kontrolü ele geçirmesi, tekelleri dışı burjuvazinin bağımsız bir politika yürütmesinin olanaklarını ortadan kaldırıyor.

Kürdistan sorunu karşısındaki şoven tavrı ve pazar kaybetme korkusu ise, onun gerici ve karşı devrimci eğilimlerini daha da güçlendiriyor. Bu belirgin karakterinden dolayı tekelleri dışı burjuvazi, anti-faşist ve anti-sömürgeci mücadelenin boyutlanması sürecinde, tekelleri burjuvazinin yanında yer alacak ve Türk Devleti'ni 'parçalanmaktan' kurtarmak için elinden geleni yapacaktır.

Elbette, türk sosyal demokratların son aşamada varacağı bu karşı devrimci tavır nedeniyle, bizim şimdiden, orta katmanların tekellerin baskısından zarar gördüğü ve mücadele süreci içinde çeşitli ayrılmalara uğrayacağı, faşizme karşı mücadelede onu yanımıza çekme veya tarafsızlaştırma politikasını gözardı etmemizi getirmez. Kaldı ki, bir bütün olarak sömürgeci burjuva kampı arasında derinleşen çelişkileri, sürtüşmeleri izlemek, söz konusu çelişkilerden

ustaca yararlanmak her zaman gereklidir.

Ancak bu, mücadelenin strateji ve taktiklerini burjuva güçler arasındaki çelişkilere indirgemek anlamına gelmez. Tersine, orta katmanları anti-faşist ve anti-sömürgeci cepheye çekebilmenin ve burjuvazinin arasındaki çelişkileri derinleştirmenin yolu, Türkiye işçi sınıfı, devrimci küçük burjuvazi ve Kürdistan devrimci hareketi arasındaki ittifakların sağlamlaştırılmasından geçer.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ AÇISINDAN BURJUVA MUHALEFETİ NEDİR ?

Sömürgeci türk kapitalizminin gelişme düzeyi, orta derecede gelişmiş bir tekelleri kapitalizmdir. Tekelleri devlet iç içe geçerek bütünlüştü. Kürdistan'ın en büyük parçasını sömürge olarak elinde tutan Türk Devleti, yayılmacı politikasını Kuzey Kıbrıs'ı da sömürgeleştirmeye çalışarak sürdürüyor. Böylesi tekelleri ve aynı zamanda sömürgeci bir ülkenin (liberal burjuvazisi, Türkiye işçi sınıfının ve Kürdistan emekçi halkının müttefikçisi olamaz. Çünkü bu sınıf, işçi sınıfı ve Kürdistan üzerindeki sömürden doğrudan doğruya pay almaktadır.

Buna karşın, Kürdistan halkı ve onun sosyalist, devrimci ve yurtsever güçleri, ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü için sömürgeci-faşist Türk Devletine karşı zorlu bir savaş yürütüyorlar. Faşizme karşı bu savaşta Kürdistan devrimci hareketi nesnel olarak, Türkiye işçi sınıfının temel ve güçlü bir müttefikliği durumuna geliyor. Dolayısıyla Kürdistan ve Türkiye koşullarında faşizme karşı savaş, sömürgeciliğe karşı savaşla çıkıyor. Türk burjuvazisi yukardaki konumu gereği, tüm iç çelişkilerine rağmen bir bütün olarak Kürdistan'ı elde tutmak için yürütülen her türlü saldırı ve soykırım politikasında birleşiyor.

Sömürgeci Türk Devleti, kürt sorununu, demokrasiye geçiş (!) için en büyük tehlike olarak göstermeye çalışıyor ve tüm burjuva kesimlerini kürt halkının üzerine yürütmeye zorluyor. Sosyal demokratından sağcısına kadar tüm burjuva güçleri, 'yılanın başı küçükken ezilmelidir' anlayışıyla hareket ederek cuntanın yanında yer aldılar ve Türk ordusunun askeri seferlerine destek vermekten geri kalmadılar.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da açık bir şekilde ayrı ayrı kanunlar ve uygulamalar yer alıyor. Kürdistan'da sıkıyönetim uygulanıyor, askeri operasyonlar düzenleniyor, kanun dışı sürgünler yapılıyor, köyler boşaltılıyor, zorla sivil misiller oluşturularak, silahlandırılıyor. Keyfi tutuklamalar, adam kurşunlatmalar, işgalci türk askerlerinin günlük sı-

radan olayları arasında yer alıyor. Bu olaylar Türkiye'de yaşanmıyor. Türkiye'de biçimsel de olsa kısmi bir burjuva demokrasisi görüntüsü varken, Kürdistan'da sopa ve silah konuşuyor. Bu insanlıkdışı uygulamalara hiç bir burjuva partisi karşı durmuyor. Böylelikle sömürgeci burjuvazi, Türkiye için ayrı ve Kürdistan için ayrı olmak üzere çifte standartlı 'demokrasi' anlayışını getiriyor.

Kürdistan sorunu, bugün de yarında Türkiye'nin en büyük sorunu olmaya devam edecektir. Kürdistan sorunu, çözümlenmeden Türkiye'de burjuva demokrasisi yerleşmeyecektir. Bu somut durumu görmeden, kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etme hakkını savunmadan anti-faşist mücadele hatlarını geliştirmek olanaksızdır. Kürdistan halkının mücadelesini gözardı eden, burjuva muhalefetine Kürdistan devrimci hareketinden daha önemli misyonlar yüklemek isteyen reformist düşünceleri somut hayat yadsıyor. Bugün sosyal demokrat ve liberal burjuvazi Türkiye işçi sınıfı, Kürdistan halkı ve diğer devrimci güçlerle, faşizme, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı birlikte mücadele vermektan oldukça uzaktır. Hatta faşist diktatörlüğün yıkılması gibi bir amaçları ve nasıl yıkılacağı ile ilgili bir programları yoktur. Tersine onlar, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin ortak çıkarları doğrultusundan gelişen anti-faşist savaşımı engellemek kararındadırlar.

Bu bakımdan görev, liberal burjuvazinin yanında yer almak, onun içinde erimek, burjuva demokrasisi hayalleriyle kitleleri silahsızlandırmak yoluyla burjuvazinin değirmenine su taşımak değil; faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadeleyi örgütlemek, ulusal kurtuluş savaşını geliştirmek ve yükseltmektir. Ülkemiz açısından faşizme karşı savaş, sömürgeciliğe karşı savaştan soyutlanamaz. Çünkü faşizme karşı savaşın en direngen güçleri, Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçleridir. Ve faşizme karşı savaşın başarısı, anti-faşist ve anti-sömürgeci mücadelelerin birleştirilerek geliştirilmesindedir.

BURJUVA MUHALEFETİNİ KİTLELERE HEDEF OLARAK GÖSTERMEK GEREKİR

12 Eylül faşizminin altı yıllık baskı ve teröre dayalı uygulamaları, Türkiye'de tekeli sermayenin neden olduğu ekonomik ve siyasal bunalımını atlatmaya yetmedi. Sömürgeci tekeli kapitalizmin uzun süreden beri girdiği ağır bunalım, bu dönemde daha da derinleşti ve

giderek siyasal bunalımlara dönüşerek tekeli burjuvaziyi tekrardan yönetim acziyle karşı karşıya getirdi. Artan hayat pahalılığı, işsizlik ve sefaletin sürekliliği kitlelerin büyük tepkisine yol açmaktadır. İşçiler, düzenledikleri mitinglerde artık bu ağır yükü daha fazla çekmek istemediklerini belirtiyorlar. Kamuoyunda işkenceler, idamlar ve zindanlarda uygulanan ırkçı-militarist baskıların teşhir edilmesi, rejimin insanlık dışı faşist niteliğini kitleler nezdinde açıkça gözler önüne sermekte ve onu zayıflatmaktadır.

Bunlardan da önemlisi, faşizmin elindeki tüm işkencehaneler, zindanlar, polis ve askeri operasyonlar, sokakta insan avı gibi baskı ve terör aygıtları, devrimci hareketin gelişmesini engelliyemedi. Tekeli sermaye bugün yeniden kitlelerde görülen canlı muhalefetin, Türkiye ve Kürdistan sosyalist, devrimci ve yurtsever hareketlerle birleşmesinden korkuyor.

Faşist devletin dayandığı sınıfsal temel de gittikçe daralıyor. Finans kapitalden yana, yeniden düzenlenen ilişkilerden tekeli burjuvazinin bir kısmı ve tekeldışı burjuvazi rahatsızlık duyuyor. Bunlar toplumsal artık-değerin eşit koşullarda paylaşımını istiyor ve devletin finans kapitalden yana sürekli müdahaleci bir işlev görmesine karşı çıkıyorlar. İşte burjuva muhalefeti, bu temel ve belirleyici nedenden ötürü, bugün finans kapitalin açık terörist diktatörlüğüne karşı tavır alıyor.

Liberal burjuvazi, bir yandan toplumsal artık-değerin eşit koşullarda paylaşımını hedefliyor, diğer yandan yığınların artan basıncının sertleştirileceği ulusal ve sosyal mücadeleyi düzenin sınırları içinde tutarak, onu devrimci harekete akmasını engellemek, anti-faşist mücadeleyi saptırmak ve bu yolla tekeli devlet kapitalizminin ömrünü uzatmayı sağlamak istiyor. Bunu yapabilmek için, icazetli muhalefetin, kitlelerin gelişen ve yaygınlaşan muhalefetine paralel olarak radikalleşmesi gerekiyordu. İşte demokrasi havarisi kesilen burjuva muhalefetin yapmak istediği budur. Ve liberal burjuvazinin demokrasi anlayışı yalnızca kendisiyle sınırlıdır. Onlar sadece burjuvaziye ve kendi partilerine özgürlük istiyorlar.

Burjuva muhalefeti kitlelere gerçek bir hedef gösteremiyor. 24 Ocak ekonomik programına alternatif olabilecek bir program sunamıyor. Yalnız burjuva demokrasisiyle ilgili kısıtlı bazı cılız istemlerle yetiniyor. Cumhurbaşkanı'nın görev ve yetkilerinin fazlalığına karşı çıkıyor. 1982 Anayasası'nın geçici bazı maddelerinin değiştirilmesini istiyor. Bazıları bu anayasanın hazırlanış biçimini eleştiriyorlar. Ama hiçbirisi bu gerici anayasanın

baskıcı, demokratik hak ve özgürlükleri yok eden temel maddelerine, yani özüne karşı değiller. Genel af çıkarılmasını programına almıyorlar. Böylelikle cuntanın çizdiği program çerçevesinin dışına çıkmamış oluyorlar. Zaten Kürdistan sorusunda sağcısından sosyal demokratına kadar hepsi saldırı korosuna katılıyor, cuntanın yanında yer alarak 'demokrat'lıklarını sergiliyorlar.

Böylesine ikiyüzlü politika ve ayak oyunları, cuntayla uzlaşma içinde hükümet olmak istemektedirler. Bir yandan cuntayı, gerici yasaları meşru görüyorlar, dış kamuoyuna Türkiye'nin demokrasiye geçeceğini savunarak cuntanın avukatlığını yapıyorlar. (İstanbul'da son yapılan Avrupa Parlemlenterler A-samblesinde Avrupalı parlemlenterleri de ikna etmeye çalıştılar.) Diğer yandan da, kitlelere, muhalefet ettiklerini ve kendilerinin rejime karşı tek alternatif olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Sosyalist, devrimci ve yurtsever güçlerin Ağır bir baskı altına alındıkları sıkıyönetim ve Olağanüstü Hal Yasası'nın uygulandığı koşullarda yapılan göstermelik seçimler de kitleleri 'demokrasiye' geçileceği konusunda aldatıyorlar. Son yıllarda faşist baskı ve terörün yarattığı yılgınlık ve umutsuzluk sosyalist, devrimci ve yurtsever hareketlerin güçlü devrimci bir alternatif yaratamamaları, Ayrıca izlenen reformist ve kuyrukçu politikalar da burjuva muhalefetinin bu sinisi çabalarını güçlendirmektedir.

Geçmişte birtakım güçler, bazı gerekçeler ileri sürerek CHP'yi desteklediler ve iktidara geldi. Ama, çok kısa bir süre içinde kitlelerin taleplerine ters düşerek birşey yapmadan yıprandı, gitti. Sonuçta MC partileri bundan kazançlı çıktılar.

Bugünkü koşullar ise burjuva partileri açısından çok daha olumsuzdur. Diktatörlüğün birçok kurumlarının ayakta olduğu, 1982 gerici anayasayla rejimin çerçevesinin çizildiği, ulusal ve sınıfsal çatışmaların sürdüğü koşullarda, muhtemel bir SHP hükümeti de, ekonomik sorunları çözemeyecek, burjuva demokrasisini bile gerçekleştiremeyecektir, cuntanın politikasının izleyicisi olacak ve kısa sürede yıpranarak tekrar gerisin geriye faşizme yolu açacaktır. Bu bakımdan, burjuva muhalefetin kitlelere hedef olarak gösterilmesi, bunlarla ittifak arayışı içine girilmesi, faşizme ve sömürgeciliğe karşı savaşta yer alan sosyalist, devrimci ve yurtsever güçlerin birliğini bozmaya, halk güçlerinin gelişen eylemini saptırmaya ya da zayıflatmaya hizmet etmekten başka bir sonuç vermez. Zaten liberal burjuvazinin ve sosyal demokratların istediği de budur. Çünkü onlar, kit-

FAŞİST DARBE...

Türk Devletinin en büyük yatırımları barajlara yapıyor. Dicle ve Fırat üzerinde birçok dev barajlar inşa ediyor. Özellikle GAP, teknelci kapitalistlerin Kürdistan tarımı üzerindeki egmenliğini pekiştirmeyi amaçlıyor. Bunun dışında Özal'ın 'Doğu'ya yatırım programında 50 adet cezaevi ve türk askeri işgal birliklerinin bina tesis yapımları var.

KÜRDİSTAN'DA SAVAŞ HALİ

Faşist diktatörlüğün ön plana çıkardığı en büyük sorun Kürdistan sorunu oldu. Önceleri silah arama ve toplama bahanesiyle halkımız yoğun bir şekilde dayak ve işkenceden geçirildi. askeri tatbikatlarla kürt halkına gözdağı verilmek istendi. Ardından halkımıza karşı sinsice bir savaş başlatıldı. Kürdistan'a yerleştirilen ordu ülkemizi boydan boya askeri operasyonlara tabi tuttu, tutuyor. Onlarca köy boşaltıldı, sürgünler, kitlesel tutuklamalar, halkı sokakta, köyde kurşunlamak günlük olağan olaylar haline geldi. 13.000'ni aşkın sivil milis gücü zorla oluşturarak silahlandırdı. Halkımızın tümü fişlendi. Kürdistan adeta bir cehennem çevrildi.

Bugün halkımız sömürgeci boyunduruk altında kalmanın en acı sonuçlarını yaşıyor. Sefalet, işsizlik, gerilik, ırkçılık, sömürgeci baskı ve terör halkımızın günlük yaşamının birer parçası haline geldi. İnsanca bir yaşam ve kendi geleceğini kendisinin belirlemesi uğruna direnmekten başka bir yol kalmadı.

Faşizmin baskıları yalnız Kürdistan halkı ve işçi sınıfıyla sınırlı kalmadı. Demokratik haklarını yitiren öğretmen, memur, askeri kışlalara çevrilen üniversite ve liselerde okuyan gençlik, iflasa sürüklenen köylü, küçük esnaf ve zanaatkarların tümü bu azgın terörün kurbanı oldular. Kıymırlar, sürgünler, işten el çektirmeler, fişlemeler günlük uygulamalardan sayıldı. Ekonomik yıkım, politik baskı ve tehditler, ırkçı propagandalar toplumsal değerleri alt üst etti. Yozlaşma ve ahlak çöküntüsü yoğunlaştı.

REJİME KARŞI ARTAN TEPKİLER

Buna rağmen cuntanın kitleleri politikadan uzaklaştırma çabaları başarıya ulaşmadı. Hapishanelerde gelişen direnişler, kısa zamanda kitleler içinde maddi bir güce dönüştü. Tutuklu aileleri, basın ve burjuva muhalefeti, işkenceler idamlar ve genel af konusunda hükümeti köşeye sıkıştırdılar. İşçiler arasında rejime karşı artan tepkiler, TÜRK-İŞ yönetimini hükümete karşı tavır almaya zorluyor. TÜRK-İŞ'in düzenlediği işçi mitinglerinde işçiler hükümete karşı ekonomik-demokratik sloganlar atıyorlar. Ne ki bu, henüz politik bir mücadele perspektifinden yoksundur. Ancak bununla, cuntanın çizdiği bazı yasaklar aşıyor, yeni politik sorunlar gündeme geliyor.

Rejime karşı gelişen halk muhalefetine burjuva partileri konmaya çalışıyor. Bir yandan cunta ile uzlaşma içrisine girerek, 'demokrasiye' geçeceği propagandasını ya-

pyorlar, öte yandan da kitlelere, diktatörlükten kurtulmanın tek yolu kendilerini

desteklemek olduğunu göstermeye çalışıyorlar. Bu, büyük teknelci burjuvazinin hesabına da geliyor. Çünkü kitlelerin devrimci taleplerini asıl amaçlarından saptırmak, reformizme çekmek, rejim konusunda burjuva partileri arasında bir uzlaşma yaratmak, iç ve dış kamuoyuna demokrasiye geçildiği imajını yaratmak onun çıkarıdır. Cunta da başından beri uyguladığı faşizmi sivilleştirme programını 'demokrasiye geçiş' diye göstermeye çalışıyor.

Cuntanın çizdiği program doğrultusunda yaptırılan göstermelik seçimler 'sivilleşme' programı çerçevesini aşmadı. Bu yönüyle, 28 Eylül 1986 günü yapılacak olan 'ara seçimler'in de başkaca önemli bir işlevi olmayacak. Her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı, sosyalist, devrimci ve yurtsever güçlerin üzerinde azgınca bir terörün sürdürüldüğü koşullarda yapılacak seçimlerin demokrasi açısından bir sonuç vermesi beklenemez. Ayrıca böylesi koşullarda, kitlelerin önüne tek seçenek olarak burjuva muhalefet partilerini çıkarmakla, oluşan devrimci birikimi burjuva partilerinin potasında eritmek, devrimci hareketleri kuyrukçu bir politika izlemeye zorlamak amaçlıdır. Her on yılda bir tekrarlanan bu dayatmalara karşı durmak, işçi sınıfının bağımsız devrimci bir güç olarak ortaya çıkması ve Kürdistan ulusal kurtuluş çizgi-

sinin güçlendirilmesi açısından gereklidir. Çünkü sürekli olarak burjuvaziye destekliyerek işçi sınıfı partilerinin demokratik halk devrimine ulaştığı görülmemiştir.

Ayrıca türk sosyal demokrat ve liberalleri diktatörlüğe karşı radikal bir tavır alamıyorlar. Hepsi uzlaşmacıdır. Faşist diktatörlüğün yıkılması, demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması, türk ordusunun askeri darbelerini önlemek, Kürdistan halkının kendi kaderini tayin hakkı gibi demokratik sorunlarda herhangi bir programa sahip değildirler. bugün açıkça Kürdistan üzerinde kanun dışı bir barbarlık örneği olan, Askeri operasyonlar, sivil milislerin silahlandırılması, köyleri boşaltma ve sürgünlere karşı durmuyorlar.

Tersine, devlet, ordu ve şovenizm konularında tüm burjuva partileri ortak bir tavır içindedirler. Kürdistan halkı ve devrimi adına böylesi koşullarda, sömürgeci burjuva partilerine koşulsuz destek vermek, burjuva kuyrukçuluktan öte, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi hedefinden uzaklaşmak anlamına gelir.

Hareketimiz açısından, Kürdistan devriminin uzun vadeli stratejik hedeflerine uygun davranmak, devrimci ilkeleri günlük politik çıkartılara feda etmemek büyük önem taşıyor. Devrimci hareketi toparlamak, ulusal kurtuluş çizgisi üzerinde devrimci birlikteliği sağlamak, güçlü devrimci alternatifler yaratmak için çalışmak günümüzün dayatan görevidir.

BURJUVA DEMOKRASİSİ...

lelerin devrimci eylemini saptırabildiği ve muhalefeti yozlaştırabildiği ölçüde kapitalist düzenin ömrünü uzatabilirler.

Yakın geçmişte yaşanan deneyimler ortadadır. Kısa vadeli, günlük hesaplarla, 'ehveni şer' tercihi ile demokrasi güçleri hiçbir kalıcı sonuca varamadılar. Bu konuda alınacak politik tavırlar, ilkelerimize ve önümüze koyduğumuz stratejik hedeflere uygun olmalı, kısa ve uzun vadeli hedefler doğru olarak birleştirilmelidir. Ancak bu şekilde, ülkede gelişen mücadeleye doğru bir hedef gösterilebilir, halkımızın ulusal kurtuluş savaşını güçlendirilebilir. Kuşkusuz bu, Ül-

kede gelişen yeni koşullara seyirci kalamayacağımız anlamına gelmez. Burjuva partilerinin faşizm ile olan çelişkilerinden yararlanmak gerekir. Hatta bazı pratik eylemlere eğer geliyorsa burjuva partileriyle de işbirliği yapılabilir. Ancak bunun kalıcı kazanımlar verebilmesi için Türkiye ve Kürdistanlı sosyalist, devrimci ve yurtsever güçlerin kitleler içinde etkin ve devrimci bir alternatif yaratmaları ve burjuva muhalefetine karşı ilkel bir yaklaşımı geliştirmelidirler. Bu şekilde burjuva güçler arasındaki çelişkiler derinleşecek, burjuva partilerinin kitlelerden yalıtılma süreci hızlanacak, teşhiri kolaylaşacak ve devrimci bir iktidar alternatifini yaratılabilecektir.

Ama, koşulsuz olarak verilecek bir destek, üstelik işçi sınıfına ve Kürt halkına karşı cephe almış partilerin kitleleri içinde propagandasının yapılması bağışlanmayacak bir kuyrukçuluktur. Hele Kürdistan halkı ve devrimci hareketi A- çısından, burjuva partileri arasında bir tercih yapmaya kalkışmak kadar sakat bir görüş olamaz. Çünkü, faşist MHP'nin dışında hangi partinin Kürdistan halkına karşı daha fazla düşmanlık beslediğini tesbit etmek mümkün değil, çünkü, hepsi düşmandır. Birçok durumda, sosyal demokrat şeffler, gerici olarak nitelenen güçlerden daha fazla cesaretle kürt halkının üzerine yürüyorlar. Tarihte bunun birçok örneği vardır.

LI KURDISTANA ROHILAT XETERA XELAYÊ

Lî cihanê koloniyalizma klasîk, lî gel ruxandina vê sistemê, dî roja me de hin jî koloniyên weha hene. Welatê me Kurdistan jî, dî nav statuya weha de koloniyekê ye.

Dî nav çarçova vê nivîsa me de, em lî ser rewşa statuya Kurdistanê ranawestî. Bes lî ser beşeke welatê me yê Rohilat ku jî aliye Îranê ve hatiye kolonî kirin û bî taybetî lî ser rewşa aboriya iroyin ya gelê me yê lî vê beşê em dê rawestî.

Jî bo armanca zelalkirina vê rewşê, hînek berpirsiyarên Îrani yê ku jî neçari beji hînek rastiyên lî ser rewşa bîkariya ku lî Kurdistanê heye: anîne zimên, em dê jî weşanên wan wergerînin kurdî û pêşkeşê xwen-devanên xwe bikin.

Berî ku em derbasê van babetan bibî, em bawer dikin ku pêwîst e, ku bî kurtî be jî, em çend nîvîsaran dî çav de derbas bikin. Bî taybetî em lî şoreşa 1979 an binêrin.

Wek têt zanîn, rejîma Şah ku dî Rohilata Navîn de rejîmê herî paşverû û qere-qoleke Amerika ya yerî giring bû, dî sala 1979 an de, bî saya serê serhildana tevayîya gelên Îranê ve helweşîya. Şahê zordar yê Îranê lî gel berdevîkên xwe ve jî neçari "welatê xwe" berda û revîya. Hemû mewziyên Amerika ku lî Îranê bûn, hat girtin. Potensiyela qef-

lan ya anti-Amerîkî û anti-impêryalizm giha gehineka herî bilind. Dî Îranê de hatina bayê azadiyê destpêkir. Lê hewa "azadiyê" gelek dirêj dom nekîr. Riya şoreşê guhart. Sedemê wê jî ev bû, ku hêzên şoreşger-demokrat ku xwedî potansiyeleke mezî bûn, belav bûn. Nîkarîbûn jî gel re pêşengiyê bikin û hînek hêzên çep jî, dî derheqê Xumeynî û hevalbendên wî de lêkolînên şaş kirin û Xumeynî, dî pozisyonê şaş û çewt de neditî. Kevneperestên îslamî jî, jê rewşê ha fêde stendî. Dî nav pêvajoyê de kontrolê xistin destên xwe, riya şoreşê guhartin û mafê jiyanê jî hêzên çep re nas nekîr. Heta jî çepên ku piştigiriya wî kirin re jî gotin ajanên van û wan in, wan xistin zindanan û zindanan tije kirin. Zanîngeh û ciyên kar ku jî bo şoreşê xwe di potansiyeleke mezî bûn û dî tekoşîna dijî Şah de mewziyên giring bûn, hatin girtin. Wan mirovan bî zorê şandin eniya şer. Jî şoreşa Îranê, bes tişteki vala û pûç ya anti-Amerîkî lî paş ma.

Disa dî vê rewşê de, berberiya ku dî nav burjuvaziyên Îran û Îraq de jî berî ve hebûn û car caran jî bo pelçiqandina hêzên netewiyên Kurdistanê çêdibûn. Problemên nav wan jî nû ve destpêkir û şereki ku xesarê da her du gelan destpêkir. Rejîma Xumeynî, bî hêzkirina bîhîştê û bî kedxwariya hîsê îslamê ya gel bî deh hezaran mirov ajot şer.

Dî demên ewil ya şoreşê de, gelê Kurdistanê jî, jî bayê "azadiyê" fêde stend û jî bo rîzgarbûna jî derd û kulên ku bî salan ve kîşan dibûn, jî bî derkevîn, bîbîn xwedî mafên netewî û demokratîk û xwedî jiyaneke mirovatiyê, xwest bibe xwedî welatê xwe û wan daxwazên xwe jî sazûmana melan re şand. Lê bersiva rejîmê elankirina şereki tevî bû. Jî vê rojê vir de û heta iro şer hat domandin û hin jî dom dîke. Dî vî şerî de Kurdistan carekî dî weran bû. Bî hezaran kurdîstanî hatin kuştin û bî hezaran jî, nefî bûn. Pîraniya gel, ku jî bî çend heywan û çend bîhust ax ve xwedî tişteki nebûn, jî wanjî, bûn û lî hember birçîbûnê man. Ew rewş dî wan demên dawî de giha merheleke gelek giring û ket rewşê ku naye kîşandin. Jî bîl ku ew rewş giha merheleke giring, koloniyalîstan jî, hînek rastîyan jî neçari qebûl kirin. Ev nîvîsara jêr ku yek nemûneke ye, me jî farisî wergeran kurdî.

ROJNAMA KHAN ÇI DIBÊJE

Ev nîvîsar jî rojnama KHAN ku lî Îranê derdikeve ya hejmara 12695 an ku dî 15ê Adarê 1986 an de çap bûye hat stendî.

"Lî kurdîstanê bîkari problemke mezî e. Bî pêşvebirina aboriyê ve dê bîkari 'î holê rabe'."

Xortekî 30 salî. jî alî bejîna xwe ve dîkare her kari bike, lî nav kuçekî cilekî qîrêj raxistibû û lî ser cîl çend paket cîxarên biyani çî welatî danibû û jî bo fîrotîna wan dîxebîtiyan. Çend mitro lî pêş, lî pişt sîndogekî vala ya fîkiyan, yekî dî, jî bo fîrotîna û stendîna tiştên kevn kar dîkîr. Lî aliyekî dî, xortekî dî, ku lî ser serê wî gelek mirov cîvîyabûn, bî fîrotîna malên kevn yê xebîti, yê jî solan heyani televîzyonan meşxul dibûn. Wan sûretên weha, tiştên ku hindîk têtî dîtin nî in, Ewan lî Senendajê û lî heremên dî yê Kurdistanê, beşekî jî jîyana sûretan e.

Lî Kurdistanê bîkari, giha-ye hejmareke pîr mezî. Sînorên dayaxkirinê nêzîkî berqêdandî de ye. Berpirsiyar dî nav bêçaretîyê de ne.

Dî civata sinayî de, jî bîl ku hêza kar gihaye merheleke mezî. Wek problemê mezî derdikeve pêşîya me. Haletên çêkirinê, jî bo tebeqên dî yê civatê, lî her derê jîyane dibe wek çêkirinê jî bo malên xerckîrînê yê hewcedariyê. Dî vî wari de vatîniyên ku jî berpirsiyarî re bikeve, jî bo pîrtîr başkirina haletên çêkirinê û potansiyela mezî; dî nav bernamîyekî de têxe se- wîyeke herî bilind ya çêkirinê. Hêzên ku dîkarî alîkariya çêkirinê bikin, ber bî karînkî dî çêkirinê de alîkari naxwaze (îşportacî, borsa reş ûhw.) ve here û ev nisbet roj bî roj bilindîr bî

be, problemeke heri giring ku li hember me disekine. Yên ku bi karên weha ve radiwestin, bi hêsati dîkari bîn rewşa çekirînê û dîkari alikariya aboriya welat bikin.

Piraniya ciwanan ku dîkari alikariya çekirînê bikin, di kuçan de aware aware digerin û wextên xwe dikujin. Yên ku pêwestiya bi karanina aboriya xwe û ya malbatên xwe ji bi kartin, di kuçan de bi bîfirotna cîxarê, hubûbat û malên kevn ve radiwestin.

Li Kurdistanê mudûrê gîştîya abori û karên cîvaki, lîkolîneke çekirîye, li gor vî lîkolinê, di %20 nufûsa ku dîkare bixebite bîkarin.

Di sanayiyê de, Îmam Xumeyni û kuçên şoreşê, ji bil ku wan firoşan zêdebûn; trafîqa wan girt. Bo vî sedemê, berpîrsiyaran dest avêtin vî rewşê û stendin û firotna ku di kuçan de dibû qedexê kirin.

'Şoreş' li gel ku ketiye 8 saliya xwe ji, Kurdistan ji her tîştî bîpar e. Roj bi roj hêzên dij şoreşê xurt dibin. Problema heri mezin ya gel, bîkarîtiyê û ev wek aşideki mezin dibe. Bi salan in, ku bi wêda vekirina cîyê kar ve gelê me bi hêviyê û ev bi vî hêviya xwe ve disekine.

Firoşeki din ji, pêşî nexwest bi me re bipeyve û paşê weha got: "Îro min, teze dest bi vî kari kir. Ez li gelek kar geriyam, lê min nedit. Ji bo aboriya malbata xwe ez, ji neçari dest bi vî karê pis dikim." got û van peyvên kir: "Ji berpîrsiyaran daxwaza min, carekî din bîla li ser mesela bîkarîtiyê bifikirin."

Yeki din ji, nexwest xwe bîde nasandin û wan gotin: "Li kuçan, yê ku wek min bi van karan re radiwestin, hemû bîkar in. Ji neçariyê van karan dikin. Ez bawer dikim, ku ger ewan kareki normal bîbin, dê dest ji vî kari berdin." Dema ku me di derheqê karditnê de ji sazgeha ku ji karkeran re kar dibine re serî lîxistiye, an na jê pîrsî, wî weha got: "Belê, ez bi caran çûm, wek min bi hezaran bîkar hene û ji wan re bi vî şiklî kar dîtin ne mumkun e."

Paşê nûçegihanê me, bi mudûrê gîştîyê abori û karê cîvaki yê Kurdistanê re peyivî Dî wî wari de ditina mudûrê ev e: "Li Kurdistanê, li ser doza bîkarîtiyê, tu cari bi awaki cidi nehat sekinandin. Dî wî wari de, bi plan-bername ve xebateke nehat ajotin. Weki din, li vî heremê, li derheqê girani dayin ji bo sanayi an zîrat, pêwestiya tespîteki ne hatiye çekirin. Li heremê, cîyên kar hindik e. Cîyê kar ya heri mezin xwedî kapasîta 300 kesan e. Li Kurdistanê, di warê heyin yê ne çekirî (ne mamul) de heremeke gelek dewlemend e. Ger qîmeta wan serkaniyan bi kar bêt, bi hezaran mîrovên bîkar re dê cîyên kar vebibe. Ev herem muhtacê alikariyê ye. Divê hînek bîbin xwedî vîra. Dî destên me de pîspor (uzman) pîr hindik in. Û gehestina wan ji gelek zor e. Dî destên me de hejmara mamostayên teknik ji gelek kêmtir in. Ji wan hejmaren hindik fêde standin û gehestina hêza kar ya bi qelîte gelek zahmet e. Ger me bîkarîbîn ji mesela pîsporên teknik û hêza kar ya bi qelîte re helek bîbin, dê ji mesela bîkarîtiyê re ji hînek çare çêbibe. Îro kadroyên teknik ji bîkar in; divê di bîngeha bîkarîtiyê de pêşî ji wan re kar bête dîtin. Firoşên ku di kuçan de ku hûn bahsa wan dikin, ji bîkarîtiyê û ji neçariyê vî kari dikin.

Di vî heremê de bîkarîtiyê di nav jinan de, hejmareki gelek mezin e. Bes cîyekî heye, ku jin dîkari li wir bixebitin. Ew der ji, ji bil hînek sedeman, hin ji bo çekirîna kar ne hazir e. Yani nuha jînên ku dixebitin hindik in û bi tiliyan tînin jîmardin...

(....)

(KHAN 15 Adar 1986)

RASTIYA GELE ME

Belê, tîştên ku me li jor nivîsand, ji راستiya gelek hindik tîştin, ku berpîrsiyarên fermî ji bîçaretîyê qebûl kirine. Lê li Kurdistanê sinorê bîkarîtiyê gelek bêtir mezin e. Bi taybetî gelê me yê gundî, li hember bîrçibûnê maye.

Hêzên ku bi salan e, li hember gelê me şerê tevayî didominin, welatê me talan û wêran kirine, zorê dane gelê me da ku koçer bîbin, mumkun nine ye, ku çareyeke ji bîkarîtiyê re bibîne. Lê evan, yani hukma Îranê, li gor xwe rîyên "heliyê" dibînin. Ev ji, bi wedkirina cînetê an ji, bi çova zorê nufusa ku dîkare bixebite dîşînin şer û wan qir dikin. Bi vî rêçûnê ve hejmara nufusa, ku bîkarîbe bixebite gelek dîkeve jêr.

Ku em bîbêjin Kurdistanê Rohilat, heremek ji welatê me yê heri paştamayi ye, pîr zêde nakin. Lewre di dewra Şah de, li Kurdistanê qet nehat Nêrin. Tenê dema ji bo mafê netewî yê gelê me serî hilda, ordiya Şah di wan deman de dîketin Kurdistanê û di her êrişeki de Kurdistanê sero-bîno dikir, dîşewitand. Ji bil wê, Kurdistan di destê feodalan de ma û sistema feodal bi zanistî li piyan hat rawestandî û piştigirî ji wan re hat kirin. Em dîkari bîbêjin, ku Şahîti xwestiya Kurdistanê weha kontrol bike û li ser doza bîkarîtiyê pêşvebirina aboriyê ranwestaye. Dî heremeke mezin ya Kurdistanê Rohilat de li yek cîyekî kar dîtin ne mumkun e. Erdên ku bi zîret bi kêr tînin ji, ji feodalên hevalbendên Şahîti re hîştine.

Gelê me yê ku ji mafê netewî-cîvaki bîpar e, ew ji li gel gelên din yê Îranî ve di xîstina Şah de rolekî aktiv stend. Li Kurdistanê, meş û mîtingên gîrsî (kitlevî) yê anti-împeryalîst û anti-Şah çêbûn û hêzên çekdar pêk hatin.

Di nisbeteki de be ji, bayê azadiyê ku bi şoreşa 1979 ve hat, hêvi da gelê me û gelê me ji, ji bo bi dest xîstina mafên netewî û demokratîk ket nav xebateke mezin.

Pêşî gelê me xwedî rêxîstîna nebû, paşê bi cîvaki lez û bez ket nav xebata rêxîstîni. Dî destpêkê de, bi qeflan ketin nav sefên Komala û paşî ketin nav PDK-î. Li aliye qereker û rêxîstîni ve van tevgeran nikaribûn ji gel re pêşengiyê bikin û demeke dirêj derbas nebû,

ku êdî van tevgeran ketin rewşeki weha ku nikaribûn bersiva daxwaziyan gel bîdin. Daxwazên wan tevgeran tîştên gelek bîçûk bûn. Lê li hember van daxwazan, kirdayetê bi şer bersiv da. Dî van du salên dawî de, rejîma Xumeyni êrişan pîrtir û xurtir kir, vî beşa welatê me weran kir, şewitand, gelê me koç kir, ji axa xwe bûn.

Wek hemû dinên din, dinê Îslamê ji, li hember pêşveçûna di teknik û ilmê de wek haleteki hat xebitandin û tîstê xebitandin. Dî nav gel de, li pêş hîşyarbûna cîvaki û netewî de din, wek astengekî paştamayîne û dereng xîstîne hate bîkaranin. Bi vî qerekerê xwe ve din, demekî dirêj xwe parast û hin ji, li gelek deran xwe diparêze. Bi saya din ve baweriya gel hatiye mijandin û dema pêwîst bûye, disa bîsaya din ve li ser gel tada, zîlm û hovîtiyê ne dîtî hatiye bîkaranin. Yani din, di destê çîna kedxwar de, wek haleteki kedxwariyê bi kar hatiye Dî dema koledariyê de, bi taybetî li Ewropa û paşê li Împaratoriya Osmanî, ji aliye gelek kesên ve tîstê zanin, ku bi wesita din, li ser ilim-daran tada û zîlm pêk hatiye.

Xumeyni, nav û dengê xwe, ji nav serok Ayahtullahan de stendiye û van medodên xwe yê kevn iro ji, bîkarîtîne û dixwaze gelên Îranê ber bi tarîtiya dema Koledariyê ve paşte bibe. Dî şerê paşverûyê Îraqê de, ji alîki ve kedxwariya baweriya gel hêsati kirîye.

Rejîma Ayahtullahan, herçîqas bi navê dinê Îslamê herket bike ji, bîngeha çîni-tiya vî kirdayetê heye. Yani ew nûnerên çîna kedxwar in. Wek ku me li jor da xuyakirin din ji, ji bo bîkaranina vî politikayê bûye haleteki. Kirdayeta ku heye, ji bo paşdabirina hîşyarbûna gel, haleta dinî, bi hostati xebitand û dixebitine. Ev, li ser navê din, li hember teknikê û ilmê, ger gotin li cîbe, şer vekirin. Dî şoreşê de mewziyên giring zaningehan û gelek cîyên kar girtin. Heta demek gotin ku "rûkûrkîrîna gunehê" û bi vî mexsedê ve karxa-

Dumahîk r. 15

HÊVIYA GEL Û ÇAND Û PIŞA ŞOREŞGERÎ

Geli xwendevanên hêja!

Ev rûpela Hêviya Gel, dê her dem ji çand û pişa kurdi re vekirî be û amade be. Em dê li gor divayi û pêwisti-yên xwe, di vê rûpela ha de ji her cûrên wêje û pişa kurdi, peşkeşî we xwende-vanên xwe yên granbîha bikin. Ev rûpela çand û pişe, ji her ronakbirê kurd re amade ye. Ronakbirên me karin efrandin û berhemên xwe yên hêja, ji quncîka çand û pişe re birêkin. Lê, nîqandî û hîlbijartîna wan efrandin û berhemên, di destê redaksiyona me de ye. Bê şik ew her efrandin û berhemên ku ji me re bînin, em dê wan hemûyan nenivîsin û ne-wêşînin. Di vi wari de rêbaz û pîvanên me hene. Hîm ji aliyê naverok û him ji, ji aliyê reng (form) ve.

Erdî rewşa wêje û pişa kur-di ne wek çend salan berê ye. Her çiqas qels û jar be jî, li derê welat pişe û wêja kurdi gehiştiye gehinekeke (merhe-lekeke) nû, bilind û pêşke-tî. Îro xwerû bî kurdi çend rojname, kovar û bî hejmar pirtûk û broşûr derdikevî û tîn belavkîrin. Ev bûyer û pêngaveke gelek baş û pêşke-

ti ye. Lê, disa ji ne bes e. Pîraniya van kovar, rojname û pirtûkan ji aliyê naverok, form û zîman ve gelek qels û jar in. Dîtin û metodên pişe û wêja rastîti ya (realite) sosyalist kêm in, an jî qet nînin. Dibe, ku hînek xwendevan bibêjin: "Lê çî tîkiliyên for-m, bî dîtin rastîti ya sos-yalist heye, ev qelsbûn û jar-bûna naverokê dibe, lê ya for-mê çî ye?"

PIŞA RASTÎTÎ YA SOSYALÎST

Di pişe û wêja rastîti ya sosyalist de, form ji qasî na-verokê pêwîst û giring e. Ji lew re bî awakî diyalekti-gî form û naverok bî hev ve girêdayî ne. Li ser hev tesîr dîkin. Di vê babetê de Ernst Fischer, weha dibêje: "Ev dîtinî ye, ku mirov bîje di pişe de, form û pêşvebirîna wê ne giring e. Heger mirov di warê form de nûhîti û pêşvebûn neyîne, di wêje û pişe de babet û dîtinên nû pêk nayînin. Em malên xwe ne wek yê dema Elizabeth çêdîkin. Listîk û pereyên me jî hatîne guhar-tînin...."

(Ernst Fischer, Sanatîni gerek lîlîgî, rûpel 123)

Hostayê pişa rastîti ya sos-yalist Bertolt Brecht jî di der-bareyê vê birûbaweriyê de weha dînivise:

"Wêja proleter, ji efrandinên berê formê xwe dig-re û fêr dibe. Ev tîsteki nor-mal e. Êdî bî hêsanî tîha-tîye gehişandî, ku derbas-bûna gehinekên kevn, wîlo ne hêsa ye. Nû, divê kevn ji navê rake. Lê divê wê kevnê jî, di nav xwe de xwedî bike. Divê herkes fêrbûna awa û formeke nû qebûl bike, ev fêrbûna bî rexne, pêşve-çûn û şoreşgerî ye. Nû, bî serê xwe û jî derê kevn pêk naye. Nû, di şerê li dij kevn de pêktê. Nû, wek giya ji erdê zil nade...."

(Sosyalist Gerçekçilik, Ber-tolt Brecht, rûpel 85)

Divê û pêwîst e, ku pişe û wêja kurdi jî, nûjen be. Ji aliyê birûbawerî, naverok, me-tod û form ve pêşketî û şo-reşger be. Pişa rastîti ya sosyalist û metodên wê bî kar bîne. Pişe û wêja kurdi bîke xîzmeta şoreşa rîzga-riya Kurdistanê ya netewî û çîni. Pişe û wêje bî tekoşî-

na rêxistîni ve girê bide. Bî awakî rêxistîni û şoreşgerî berê pênûs, firçe û fişekê di armanceke de bike yek û bide yek hedefek: Dewletên koloniyalist, faşîst û dîktator. Hêviya Gel, dê wek di warê siyasi de, herweha dê di wa-rê pişe, wêje de jî, ala teko-şîna şoreşgeriyê bilind bike. Dê rûpelên xwe jî bo vê yekê amade bike. Birûbaerî û meto-dên pişa rastîti Ya sosyalist di van rûpelan de belav bikin. Ar manc, pêkanîna wêjeke nete-wî û sosyalist e.

HÊVIYA, HÊVIYA GEL

Kovara Hêviya Gel, ne kovareke çandî û pişeyî ye. Kovareke siyasi ye. Lê, disa dê ew, di her hejmarê xwe de li gor divayi û pêwisti-yên xwe, her çiqas hindik be jî çend rûpelên xwe yên hêja ji wêje û pişa kurdiya şoreş-gerî re jî veqetîne. Di vi wa-ri de jî karûbar bike. Barê ku bikeve ser milê wê dê bî kar bîne.

Em bî hêvî û dilekî pak benda efrandinên we yên hêja û granbîha ne. Hêvi-ya, Hêviya Gel, gelê me ye. Yani Hûn in!

PÊŞMERGEYÊ HEZAR SALAN

Riya dûr,
Barê giran
Ez pêşmergeyê
hezar salan!
Min,
Gelek çek kevn kîr
û
Gelek guhartî:
Tîr û kevanen zivîn,
Şûr mertalê nexşîn
û
Top û tifeng...
Do min malbat diparast,
Îro welatî!

BIHAR HAT

Berf û serma mala xwe bar kîr,
Carinan baran...
Barana jiyanê!
Zil dîde di erdê de
Tîrêj û zerikên tavê...
Germ û nerm...
Xul-xul û xuş Xuşa
Çem û newalan
Qûr-gur û teq-reqa
Beq û reqan e.
Gîyan hatiye welate min,
Jîyan hatiye Kurdistanê!

GENELGE

rece zayıf olduğu, yeterli denegimin olmadığı, örgütlü mücadeleyi hedefleyen çürümenin devam ettiği ve birlik adına yığınların tertemiz duygularının sorumsuzca sömürüldüğü bir dönemde ortaya çıktı. Dolayısıyla ortaya çıkışımız, politik-ideolojik ve örgütsel hedeflerimizin yanı sıra bu yönüyle de, sürece ivme kazandıran önemli bir kilometre taşıdır. Bunu yeni ve güçlü adımlarla geliştirmek görev ve sorumluluğuyla yüz yüzeyiz.

Ne ki, birlik sürecini yeni ve güçlü adımlarla ilerletmek, sadece bize bağlı değildir. Ve herşeyden önce sürecin karmaşık sorunlarını çözümlenmeye, karşılıklı tasfiyeci eğilimleri geriletmeye ve mücadeleyi yükseltmeye bağlıdır. Bu nedenle, bu konuda karşı karşıya bulunduğumuz görev ve sorumlulukların üstesinden gelmek, diğer bir deyişle Kürdistan işçi sınıfının devrimci mücadele hattında örgütsel birliğini sağlamak, dolayısıyla en geniş anti-sömürgeci yurterver güçlerin birliğini örmekte belirleyici bir işlev görmek, bir süreç sorunu olarak önümüzde duruyor. Bu sürecin hızlandırılması, 'Birlik Deklerasyonu'nda ifadesini bulan konuya ilişkin politik tespit-

lerimizin pratiğe geçirilmesi ve sözkonusu politikamızın etkin bir maddi güce dönüştürülmesine bağlıdır. Bu sorunun ciddiyetini gözönünde bulunduran MK'miz, siyasal-örgütsel birlik konusunda ilkeli, samimi ve açık bir davranış içinde olmayı, ulusal kurtuluş cephesi ve birleşik halk cephesine giden yolda stratejik müttefiklerimizi esas alan ilkeli bir yaklaşım içinde olmayı, tüm organ ve üyelerin önüne titizlikle uyulması gereken bir görev olarak koyar; birlik tutarlılığına pürim verilmemesini ve dikkatlerin savaşımın yükseltilmesi üzerinde yoğunlaştırılması gerektiğini önemle vurgular.

Mali sorun, hareketimizin en ciddi sorunlarından biridir. Hatta bir bakıma, diğer birçok sorunun çözümünü belirleyen kilit bir sorundur. Sorunun ciddiyetini kavrayan MK'miz, ilk anda hareketin para ve mal varlığını tespit etti ve sorunu değişik boyutlarıyla tartıştı. Buna uygun olarak öncelikle kısa vadede alınması zorunlu tedbirleri belirledi:

(...)

Mali sorunun köklü çözümü ise, karşıımızda duran önemli bir görevdir. Ve MK'miz, konuya ilişkin yukardaki kısa

vadeli tedbirleri alırken, esas olarak sorunun bu yönü üzerinde yoğunlaştı. Tüm organ ve üyelerin görüş ve önerilerine de başvurmayı uygun gördü. Alt organlar bu konu üzerinde kafa yormak, kendi olanakları ölçüsünde araştırmaya yönelmeli ve somut öneriler sunmalıdırlar. Yapılacak öneriler, MK'mizin konuya ilişkin araştırması kapsamında değerlendirilecektir.

Mali sorununu çözümlenemeyen bir hareket başarısızlığa mahkumdur. Bunu kavrayan hareketimiz, bu konudaki güçlükleri de mutlaka aşacaktır.

Yoldaşlar!

Buraya kadar söylediklerimizden anlaşıldığı gibi MK'miz, başta kendisi olmak üzere tüm organ ve üyelerin, dolayısıyla hareketimizin önüne somut ve net hedefler koymuştur. Açık ki bu, ideolojik-politik hattımızın etkin maddi bir güce dönüştürülmesi yolunda atılmış ciddi ve tarihi bir adımdır. Görev, sözkonusu adımların beraberinde getireceği güçlüklerin göğüslenmesi, sürecin ve sosyal pratiğin istemlerine uygun yeni ve ileri adımlarla kitlelerin alternatif arayışlarına yanıt verilmesidir. Kuşkusuz bu, döne döne vurgulamaya

çalıştığımız nedenlerden ötürü kolay değildir. Ancak doğru bir ideolojik-politik hata sahip olan ve önüne gerçekçi hedefler koyan hareketimiz bunu başaracaktır. Yeter ki, inanc, cesaret ve kararlılığı, yaratıcılık ve atılganlıkla birleştirip yaşamımızın kopmaz bir parçası haline getirelim. Yeter ki, dile kolay gelen bu olguların asgari istemlerine, kişisel ve ailevi yaşamımızı, iş ve çalışma koşullarımızı uyarlayabilelim ve her düzeyde profesyonelleşmeyi geliştirebilelim. Kısacası vatanın kurtuluşu ve örgütümüzün başarısı için sudan ve ateşten geçmeye hazır olalım, canımızdan, malımızdan fedakarlık yapabilelim. Yeter ki, atılan her adımın yarattığı öğretici birikimlerden yararlanmayı bazmedebilelim ve kolektiviteleri örgütlü yaşamımızın bir parçası haline getirebilelim.

Evet yoldaşlar, ülkemiz devriminin ve karşı karşıya bulunduğumuz öznel koşulların dayattığı özveride bulunmayı her düzeyde geliştirmek gerekiyor. Örgütün çelikleşmesi de bir bakıma buna bağlıdır. Bunun için ileri, daha ileri atılmalıyız.

Haziran 1986

TSK — Merkez Komitesi

LI KURDISTANA ROHILAT... na makinên rûkurkîrînê girtin. Ev rewş bû sedemê bêkarîtiya pîr, ku jî berî ve hebû lî Îranê. Perê Îranê (tumen) çîmeta xwe wendakîr, wenda dîke. Jî vê politika ku têtê ajotî, problem ên şer jî. ger bî ser ve bête kîrîn, aborîket nav bêçaretîyê, merhela bêkarîyê mezin bû.

Ev problemên ku dî tevahiya Îranê de heyê, lî beşa kolonîya Kurdistanê Rohilatê de digihe merheleke bîlînd. Jî xwe bêkarî problemê mezin e, jî bo şerê qîrkîrînê ku lî hember gelê me têtê domandî, dî warê bêkarîyê de hin jî grantîr kîr. Bî zora koçkîrînê, gelê me jî çend buhustêrdên xwe jî bûn û dî nav tehlûka bîrçîbûniyê de man. Mesele hewqas fîreh bû, ku êdî, kolonîyalîstan jî, jî neçarî hînek rastîyan qebûl kîrîn û gora wan

bî înşeleh û maşellehan ve çarekî jî vê meselê re dîbîn.

Dîvê û pêwîst e, ku em careke dîn baş bîzanîbîn, heya ku welatê me dî statuya kolonîyê de bîmine, pêkaniya pêşvebîrîna aborîyê, jî holê rakîrîna bêkarîyê em lî wîr bîhêlîn, hîndîkkîrîna bêkarîyê jî, ne mumkun e.

Aborîya dewletên kolonîyalîst-kapîtalîst dî nav bêçaretîyê de ye û ev rewş jî çarekterîa sistemê têt. Kolonîyalîst jî vê rê derdîkevin û jî alîkî ve lî ser çîna xebatkarên xwe sazûmanêke ked-xwariyê dîdomînîn, ev dî Kurdistanê de bî awakî bêhempa û xedartîr dîkîn. Ev jî, lî welatê me yê kolonî, dîbe sedemê girankîrîna problemên ku jî kolonîyalîstîyê hatiye. Problemên ku lî welatê me hene, kolonîyalîst nîkarî çareke jî wan re bîbînîn û nabînîn.

KÎ DÊ BIBE XWEDÎYÊ KURDISTANÊ

Mudurê Îranî dîbêje, ku "bî plan-program ve em dî çarekî jî bêkarîyê re bîbînîn." ev daxuyani jî gelê me re qet tîşteki nû nîneye. Gelê me jî van plan-programan çî têtê qest kîrîn baş dîzane. Plan-programên kolonîyalîstan bûye şer jî bo Kurdistanê û dîbe jî. Hedefa vî plan-programê, bêtîrîn ked-xwarî, zîlm, jî holê rakîrîna gelê me û koçkîrîna gelê me ye.

Berpîrsîyarê Îranê, dî daxuyaniya xwe ya jorîn de, lî derekî weha dîbêje: "Pêwîst e, hînek lî vî heremê (qest Kurdistanê) xwedî derkevin." Belê mudur beg, rast dîbêje. Dîvê hînek lî vî gelî û lî vî welatî xwedî derkevin. Bê guman ev hînek, ku

dîxwazîn, xwedî lî Kurdistanê derkevin, ne kolonîyalîst in, ev qewet, dî partiya çîna karker a Kurdistanê ku bî ilmê sosyalîzma zanîstî ve bêt xemlandî û jî nav gel derkeve û hurt bibe û hêzên netewîyên dî yên Kurdistanê ne. Dê lî ser vî bîngehî, tekoşîna gelê Kurdistanê bîlînd bibe; ev dî kolonîyalîstan û hevalbendên wan yên hundîrî bî erdê ve dîz bibe û dî gelê me, bîgîhîne serxwebûn û azadîyê, ku ev daxwaz, jî berê ve, ya gelê me ye.

Çareserkîrîna problemên welatê me ku girêdayê kolonîyalîzmê ve ye, dî bî tekoşîna ku lî ser hîmê derbelêxîstîna kolonîyalîstîyê ve girêdayî ye. Yanî jî bo bêkarî û problemên aborî çaredîtîn, encax û encax dî Kurdistanêke serhîxwe û azad de dî hel bibe!

ORDIYA TIRK A FAŞIST KURDISTANA BAŞÛR BOMBE KIR

DI 15 Ê MEHA TEBAXÊ DE, ORDIYA TIRK A FAŞIST
BI FILOYEK FATOMAN KURDISTANA BAŞÛR BOMBE
BARAN KIR' BÊ HEJMAR ZAROK, JIN, KAL U PIR KUŞ-
TIN. LI KURDISTANA BAKÛR JÎ OPERASYONÊN GE-
LEMPERÎ, BI AWAKE BARBAR TÊN DOMANDIN!

Dî 15 ê meha Tebaxê de, ordiya tirk a faşist û dagirker, bî filoyeke fantomên Ameriki Kurdistanê Başûr (Kurdistanê Îraqê) bombebaran kir. Lî gor ajans û nûçegihanên (muhabirên) biyani, dî roja 15 ê meha Tebaxê 1986 - an, saet 6.30 yê beyani de filoya fantomên ordiya tirk a faşist û êrişkar, jî tixûbên Tirkîyê 7 mil dûrtir, lî herema Heyatê-Sêrvanê bombe barand. Lî herema Şêrvanê meqerên Parti Demokrati Kurdistanî Îraq hebûn. Herema rîzgarkirî ye. Disa lî gor ajansên biyani, dî bombebaranê fantoman de qasî 200 kesî mirov hatine kuştin. Jî aliyê din ve serokê Partiya Demokrati Kurdistan Mesût Berzanî, dî derbarê bombebaranê de daxuyaniyek da awîra gelemperîya cihanê. Mesût Berzanî, bombebaranê protesto kir û got, ku "jî pêşmêrge kes nehatiye kuştin, lê zerara madi heye, xelkê sivil gelek zarar ditiye."

Dewleta Tirk, ordiya xwe ya dagirker, jî destpêka demsala biharê ve lî Kurdistanê xistiye alarmê û êrişê. Ordi-

ya faşist, bû çend hefte ye, ku lî Kurdistanê Bakûr, dest bî operasyonên gîştî û heremî kirîye û roj bî roj bî awake hin dijwar operasyonan didomime. Bî taybetî dî 15 meha Tebaxê de ordiya tirk qad û çarçova operasyonan hin jî fireh kir. Lî herma bajarên Çolemergê, Sêrtê, Mêrdînê û lî navçe û lî gundên wan gelek operasyonên cûrbe-cûr pêk anin û tinin. Operasyonên leşkerî dî erdê û hewa de paralel tîne meşandin. Jî çend heftan vir de ye, ku serokatiya ordiya tirk, lî herema Kurdistanê Bakûr rewşa awarte diyar kir. Çûndin û hatina bajar û navçan, bî roj çend saetan heye. Bî şev derketin qedexeyê. Dî tevayîya heremê de emrê lêdanê heye. Kesekî raneweste, leşkerê tirk kare wî gulebaran bike û bukuje. Operasyonên leşkerî wîlê fireh bûye, ku êdî jî qad û çarçova Kurdistanê Bakûr tîrname; jî 70 kilometreyî dûrtir, êrişê axa Kurdistanê Başûr a rîzgar jî dîke.

Îro lî Tirkîyê, bûyera rojana ku qala wê dibe, operas-

yon û êrişên ordiya faşist e. Dî derbarê operasyon û erîşan de serokwezîrê Tirkîyê Turgut Özal, serokleşker N. Uruğ û serokê Dewleta Tirk Kenan Evran, Lî Çankayayê cîvîyan. Serokwezîrê serokleşker dî derbarê operasyon û erîşan de Kenan Evran agahdar kirin, daxwaz û pêşniyariyên wî guhdari kirin.

Serokê partiya Sosyal Demokrat (SHP) Erdal İnönü, jî dî derbarê operasyon û bombebaranê de, daxuyaniyek da rojnaman. Erdal İnönü, politika bavê xwe ya şîjadperest, dixwaze bî fen û fûrtan û lî ser navê demokrasiyê bîdomime. İnönü, dibêje; "operasyon û erîş dî ci de ye, lê divê dî parlamentoyê de, lî ser dozê bihatana peyvandin." Jî ber vê yekê jî rexne lê digre. İnönü, dixwaze, bî vî fêlbaziya bavê xwe dî hîlbijartinê de zêde dangan bicivine.

Rojnama Tercûman dî hejmarê xwe ya 16 ê Tebaxê de, dî rûpela yekemîn de bî tipên gîrsî bîrîyara hukmetê û ordiyê dîde diyar kirin. Dînvîsîne ku:

"Ordîyê emr û bîrîyar girt,

ku dî erdê, hewa û dî deryayê de êrişê nav tixûbên dewletên cîran bike. Jî xwe dî vî babetê de dî navbera Tirkîyê û Îraqê de peyman heye."

Gelo çima ordiya tirk weha har û hov bûye? Belê, jî lew re bû çend sal in, ku lî Kurdistanê Başûr û lî Kurdistanê Rohilat şerê çekdari dom dîke. Nîha lî Kurdistanê Başûr (Îraqê) rewşa pêşmerge gelek baş e. Roj bî roj axa rîzgar fireh dibe. Lî Kurdistanê Rohilat jî, bî havînê re rewşa pêşmerge geş û xweş dibe. Lî Kurdistanê Bakûr jî her çiqas tekoşîna gelê me qels û jar be jî, lê berxwedanek heye. Bî tekoşîna îdeolojîk-polîtîk re car caran gelê me bî çek jî bersiv dide. Ordîya dagirker û milîsên wê yê xwefiroş darbe dixwî. Jî ber vê yekê tîrs û lîz ketîye laşê Dewleta Tirk û ordiya xwe ya dagirker û faşist xistiye êrişê. Lê jiyana Dewleta kolonyalist û ordiya wê gelek kîn e. Bî êriş û bombebaranê tekoşîna neteweyê kurd a jî bo serxwebûn û azadiyê qet nîkare bîde rawestandin.